

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 859

DE SMOKKELKONINGIN.

20 cent

Ik weet dat er bij de politie geknoeid wordt zeide Kingsford, den sergeant doordringend aankijkend.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Smokkelkoningin

HOOFDSTUK I.

KAPITEIN EN SERGEANT.

Kapitein John Marybound liep, zonder acht te slaan op de haastig overeind springende agenten, die eerbiedig salueerden, met driftige stappen langs de openstaande deur van de groote manschappenkamer, ging de gang ten einde, en besteeg de trap naar de eerste verdieping van het groote politieposthuis, dat gelegen is op den hoek van Attorney Street en Houston Street.

Hij was blijkbaar wat over zijn gewonen tijd, en scheen haast te hebben.

Op het portaal stonden twee agenten, ieder met een map onder den arm, die druk met elkander praatten, maar eensklaps zwegen, en in de houding gingen staan, zoodra zij het hoofd van den politiekapitein boven de trap zagen verschijnen.

Norsch ging hij hen voorbij, en trad zijn werkkamer binnen. Deze had vier ramen, twee aan ieder van de genoemde straten en was gemeubeld met een luxe, die wel wat zonderling aandeed, als men bedenkt, dat men hier stond in de werkkamer van een politiemans.

Het schrijfbureau was van zwaar palissander

hout, en van diezelfde dure houtsoort waren ook de geweldige boekenkast, de schrijfstool, en een ronde, lage tafel, waarop een paar kistjes dure sigaren stonden, en een zeer fraaie vaas met bloemen.

Op den vloer lag een zeer dik tapijt, de overgordijnen waren van een zwaar soort damast, er stonden een paar meubels, die meer rustbedden dan op clubzetels geleken kortom — een verwende rijke jonggezel zou zich in dit vertrek zeer wel op zijn gemak hebben gevoeld.

Behalve de deur naar de gang, waardoor kapitein Marybound zooeven was binnen getreden, had de kamer nog een tweede deur, die kon worden afgesloten door een dik, wollen gordijn, en die toegang gaf tot een soort van zijkamer, die maar één raam had, en die men slechts kon betreden door die verbindingsdeur.

Kapitein Marybound wierp aanstonds zijn pet en zijn overjas af, en vertoonde zich nu als een krachtig gebouwd man van een jaar of vijftig, blijkbaar beschikkend over groote lichaamskracht, met dun reeds grijzend haar, dat echter keurig geborsteld was en een hard,

bijna wreed gezicht, waarin staalgrijze oogen u doorborend aankeken.

Het voorhoofd was tamelijk laag, de wenkbrauwen waren dik en zoodanig geplaatst, dat zij de oogen bijna steeds overschaduwden.

Met een ongeduldig gebaar opende hij een der kistjes, greep er een dikke, zwarte sigaar uit, beet er met zijn scherpe tanden den punt af, stak ze aan, en liep een paar malen langzaam, de handen op den rug, de oogen naar de figuren in het Perzisch kleed gewend, het groote vertrek op en neer.

Toen liep hij haastig op de schrijftafel toe, greep de telefoon, en zeide slechts:

— Stuur mij sergeant O'Mara.

Hij behoefde niet lang te wachten. Weinige tellen later werd er op de deur geklopt, en dadelijk daarop trad een kleine, vierkant, gebouwde Ier binnen, met rood, borstelig haar, ronde, bruine oogen en een neus, die den drager wel in de verdenking moest brengen, de drankwetten herhaaldelijk te ontduiken, ook al behoorde hij tot het gezag, aangesteld om ze te handhaven!

Marybound had zich in een stoel laten vallen, strekte zijn lange beenen ver voor zich uit, en beval kortaf:

— Doe de deur op slot. Grendel ze. Wij moeten praten.

Er verscheen op het breede gezicht van den sergeant heel even een uitdrukking van verwondering, die onmiddellijk overging in een soort van grijns.

Hij gehoorzaamde, en kwam toen naar de rooktafel toelopen met een gezicht en in een houding, die niet van al te grooten eerbied getuigden.

Toen hij den kapitein tot op een meter genaderd was, stond hij stil, en vroeg op gedempten toon:

— Kink in den kabel?

Marybound keek hem een oogenblik met flikkerende oogen aan, en scheen op het punt te staan, hard met zijn vuist op de ronde tafel te beuken, maar hij bedacht zich, en zei:

— Een kink? Als wij niet oppassen, blijft er van den geheelen kabel niet veel meer over! Ga zitten, Jes!

De aldus bij zijn voornaam aangesproken sergeant nam op zijn doode gemak plaats, in een der gemakkelijke stoelen, en strekte onverschillig de hand uit naar het kistje sigaren.

— U permiteert? vroeg hij, zonder op te zien, en reeds had hij een van de dure sigaren in zijn dikke, roode vingers.

Mijnheer Jef O'Mara was een groot menschenkenner, en er was op dit oogenblik iets in het gedrag van zijn chef, dat hem zeide, dat hij zich ongestraft deze onbeschaamdheid kon veroorloven.

Het volgende zal doen zien, hoe zeer mijnheer O'Mara in die opvatting gelijk had.

Wel keek kapitein Marybound hem een oogenblikje met een felle siddering in zijn roofdier-oogen aan, maar toen haalde hij de schouders op en hernam:

— Ik zeg, Jef, dat wij ons in een moeilijk parket bevinden!

— Iets uitgelekt? vroeg de sergeant doodkalm, terwijl hij den brand in zijn sigaar stak, en lui achterover leunde.

— Als er iets uitlekt, man, dan is het met mij afgeloopen, dat weet jij heel goed. Dan ligt er daar in de lade van mijn bureau een aardig, klein toestel op mij te wachten, dat maar een lichte streeling behoeft, om mij voor altijd te vrijwaren — tegen gezanik!

Ja dat was zoo de manier van zich uit te drukken, die kapitein John Marybound van de New Yorksche politie, zich in den loop van weinige jaren had eigen gemaakt.

O'Mara haalde de breede schouders op. Hij liet een kort lachje hooren, en zeide, op zijn gewone, diepzinnige manier:

— Dat zijn de nadeelen van de hooge positie, kapitein! Hooge boomen vangen veel wind! Wie boter op zijn hoofd heeft, moet niet in de zon loopen! Ik ben gelukkig maar een simpel mannetje — en als de groote smak komt, als het grapje uitlekt, wel — dan kunnen ze me ontslaan, en niet veel meer!

— Gelukkig nog wel het een en ander meer, O'Mara! zeide de kapitein met een leelijk lachje. Dacht je soms, dat ik met zoo weinig garantie tevreden zou zijn! Als het grapje uitlekt, zooals jij het noemt, dan blijft mij niets anders over, dan mij voor mijn kop te schieten, maar jij draait voor minstens twee jaren de kast in — dezelfde kast, die je zoo goed kent!

O'Mara draaide wat onrustig op zijn stoel heen en weer, en zei toen:

— Laten we over zulke onplezierige dingen niet spreken, kapitein. Ik houd niet van het cachot! Ik duw er met plezier anderen in, maar ik blijf het liefst aan dezen kant van de deur! Wat is er eigenlijk?

Marybound deed een langen haal aan zijn sigaar, en begon, terwijl hij zijn stem nog meer liet dalen, en zich ver voorover boog over de ronde tafel, met haar koperen blad:

— Er gebeurt hier iets, in New York. O'Mara, dat mij mijn gewone zekerheid doet verliezen! Ik heb jarenlang geleefd in de vaste overtuiging, dat er hier niemand te vinden is, slim genoeg om bewijzen tegen ons te berde te brengen, of om zelfs maar te ontdekken, wat er gaande is. Ik schijn mij te hebben vergist. Of beter gezegd — de toestand heeft zich gewijzigd! Er is hier een man in New York, zoo zeldzaam slim, en daarbij zoo doortastend, en zoo taai, dat ik op mijn hoede zal moeten zijn! Van morgen juist verneem ik weer een staaltje van het „Centrale Bureau”, dat mij angst aanjaagt. De hond heeft zijn neus weer eens gestoken in zaken, die hem volstrekt niet aangingen. Het gevolg is, dat een van de knapste dranksmokkelaars, een waar genie, nu in het Noorden ergens achter de tralies zit — voor goed gekortwiekt.

O'Mara knipte bedaard de asch van zijn sigaar in het bakje van gedreven zilver, en zei rustig:

— U bedoelt natuurlijk John Raffles?

— Wien zou ik anders bedoelen? vroeg de kapitein grimmig. Sedert hij hier is, en zich met onze zaken is gaan bemoeien, lijkt het wel, of er niets meer wil gelukken! Professor Shirley gevangen, Goudhaar gevangen — twee van de allerbesten!

— U is toch niet bang, dat zij zullen babbelen? vroeg O'Mara ongerust.

Marybound haalde de schouders op en zei:

— Babbelen! Zij weten immers zelf niets! Dacht je soms dat je kapitein een ezel is, O'Mara. Maar man als jij zelf het morgen in je hoofd kreeg om te gaan doorslaan, dan zou ik mij daar nog niets van aantrekken! Ik zou het je eenvoudig heeten liegen — en ik geloof niet dat jij aan het langste einde zou trekken!

Even schoot er een venijnige blik van vijandschap uit de donkere oogen van den Ier dwars door den geurigen rook heen naar zijn chef, maar hij zei op zijn gewone bedaarde manier:

— Dat is een mogelijkheid, die we gerust buiten beschouwing kunnen laten, kapitein! Ik zal niet zoo dom zijn om de kip met de gouden eieren te slachten! Het hemd is nader dan de rok. Ik timmer niet graag aan den weg!

— Zeer toepasselijke spreekwoorden, O'Mara die je maar goed in praktijk moet brengen, hernam Marybound sarcastisch. Ik kom ter zake. Zoolang die Raffles hier op zijn geheimzinnige manier de baas tracht te spelen, durf ik niets ondernemen. Ik zou twifelen aan

de zekerheid van mijn hand! Hoe die man alles ontdekt, is raadselachtig, maar hij ontdekt het — hij, of een van zijn vervloekte helpers! En luister nu eens goed, sergeant — ik reken er heel bepaald op, dat er een eind wordt gemaakt aan de bemoeizucht van dien man!

— Als er een einde aan zijn leven komt, kapitein, dan houdt zijn bemoeizucht automatisch op! zeide O'Mara zeer kalm. Dat heeft niets om het lijf. De zaak is maar, hem te vinden. Weet U waar hij is?

De kapitein keek zijn sergeant koud aan, en zei toen, steeds op denzelfden, zachten toon sprekend:

— Geloof je soms, dat ik hier tijd zou verknoeien aan een gesprek met jou, als ik dat wist? Denk je dat ik kindsch ben? Geloof je soms dat Raffles nog zou ademen, als ik van zijn verblijfplaats op de hoogte was? Ik wil juist, dat jullie dat ontdekken, en wel zoo spoedig mogelijk! Ik verlang dat Raffles onschadelijk wordt gemaakt! Die schelm met zijn zoogenaamde moreele beginselen loopt ons hier steeds voor de voeten, en zou onze prachtigste zaakjes kunnen doen mislukken!

O'Mara had zeer bedaard toegelisterd, blies nu rechtstandig een van zijn dikste rookwolken uit volgde die met den blik, en gaf toen als zijn overtuiging te kennen:

— U kunt ook wel verlangen naar de maan! Of U kunt bevelen dat wij wat sterretjes voor U van den hemel plukken! Raffles arresteeren! Jawel, dat gaat gemakkelijk! Je kunt evengoed een zwaluw willen vangen door hem wat zout op de staart te strooien! Heeft U nog meer te zeggen, kapitein?

Er was een dreigende uitdrukking gekomen in de oogen van den kapitein, en zijn hard, wreed gelaat had een bleeke kleur, toen hij tusschen de tanden gromde:

— Ik zou je raden, O'Mara, met die grapjes op te houden! Bedenk wel, man, dat het om je eigen standje gaat! Ik zeg je nog eens, dat er hier niets te doen valt — tenminste niet iets, waar wij zelve bij betrokken zijn, zoolang die ellendige wijsneus, die boekprediker en wreker, zooals hij zich zelf noemt, hier vrij rondloopt! Neem alle middelen te baat, om hem te vangen! En als jullie daar alleen niet in slagen, dan roep je de hulp in van vrouwen! Er zijn er genoeg te krijgen, die willen helpen! Als het moet kan Colleen Stevenson een handje helpen.

O'Mara keek zijnen kapitein met een schuins oogje aan.

Het was in het geheele politiecorps bekend, tenminste in deze wijk, dat de beroemde revuester de minnares was van den politiekapitein, ofschoon deze dat nooit wilde toegeven.

Maar mijnheer O'Mara wist nog iets meer.

Die wist sedert geruimen tijd, dat Colleen Stevenson deel uitmaakte van een der gevaarlijkste en stoutmoedigste smokkelaars-benden van geheel Manhattan.

Maar misschien was hij, Jef O'Mara, wel de eenige van de politie, die dit met volkomen zekerheid wist.

Hij zat even na te denken, en zei toen :

— Nu, het is in ieder geval te probeeren ! Maar waarom U juist aan mij die opdracht geeft, begrijp ik niet, kapitein ! De politie van heel New York z t hem achter de vodden — zonder hem te pakken te kunnen krijgen !

— Ik draag het jou speciaal op, O'Mara — omdat ik overtuigd ben, dat je eigen belang je een spoorslag zal zijn, om den grootsten ijver aan den dag te leggen, en al je scherpzinnigheid, die mij bekend is, zult aanwenden, om hem te pakken te krijgen — en als het kan levend, want die man weet dingen, die ik heel graag eens zou vernemen ! Bespreek de zaak eens met Colleen — in het geheim als het kan. Je vindt haar om dezen tijd waarschijnlijk wel thuis ! En als je terug bent — dan heb ik nog iets met je te bespreken in verband met een prachtig zaakje, dat in den loop van deze week nog moet worden beklonken. Er zal ditmaal wel een winstje aanzitten van bij de honderd duizend !

De kleine, donkerbruine oogjes van den sergeant begonnen hebzuchtig te schitteren, en hij wreef zich in de handen.

Maar eensklaps betrok zijn gelaat. Hij boog zich ver voorover, keek den kapitein door zijn lichtroode wimpers met een zonderling glimlachje aan, en zei toen :

— Als alles maar goed afloopt, kapitein ! Wij hebben er menschen bijgekregen — die fel op de jongens gebeten zijn — ik bedoel de drankjongens !

De kapitein bewoog langzaam zijn zware

sigaar van den eenen mondhoek naar den andere keek den sergeant strak aan, en vroeg :

— Bedoel je luitenant Ralph Kingsford ? O'Mara knikte afgemeten. En daarop keken de twee politiemannen elkander een tijdje zwijgend aan, met dezelfde uitdrukking op hun gezicht, want zij waren bezielde met dezelfde gedachte — en die beteekende niet veel goeds voor den pas aangestelden, zeer ijverigen, en plichtgetrouwen Luitenant Ralph Kingsford.

— Sommige lieden zijn wat al te ijverig, begon de kapitein tenslotte langzaam.

— Ja — en dat kan voor sommige andere lieden wel eens nadeelen opleveren ! bevestigde O'Mara, even afgemeten.

— Grootte nadeelen !

— Zeer grootte. Een ongeluk zit in een klein hoekje ! Hoe gemakkelijk gaat zoo'n smokkelaarsrevolver af ! En hoe diep is East River ! Ja, ja !

Weer zwegen de twee mannen, en keken elkander aan.

Toen stond O'Mara op, trok zijn jas recht, en vroeg, op geheel veranderden toon :

— Heeft U mij nog nodig, kapitein ?

— Voorloopig niet. Ik herhaal alleen mijn woorden van zooeven — zorg met alle middelen, dat die Raffles wordt opgeruimd ! Hij mag dan de politie als instelling een grooten dienst hebben bewezen — hij heeft het mij persoonlijk als particulier volstrekt niet gedaan, integendeel ! Ga nu en kom mij zeggen wat Colleen van de zaak denkt.

O'Mara slenterde naar de deur maar hij was nog geen twee passen ver of de kapitein zei toornig :

— Zou je die sigaar niet uit je mond en op het aschbakje leggen, of hoor je je graag de vraag stellen, of jij met je kapitein op zijn eigen werkkamer dure sigaartjes zit te smooken ?

Zwijgend legde O'Mara de fijne sigaar in het aschbakje.

Er was een trek van diepe teleurstelling op zijn breed gelaat zichtbaar, toen hij met de handen in de zakken naar de deur liep.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK II.

LUITENANT RALPH KINGSFORD.

Luitenant Ralph Kingsford was inderdaad de man, zooals zijn onmiddellijke chef hem met een paar woorden had afgeschilderd. Buitengewoon ijverig, bezielde met een grenzelooze werklust, zeer schrander, vervuld van het ontembare verlangen, strijd te voeren met de smokkelaars — kortom, een man, gesneden uit het goede hout!

Op het tijdstip, waarin deze gebeurtenissen voorvielen, die John Raffles bijna het leven hadden gekost, was Ralph Kingsford zes en twintig jaar.

Hij was bijna zes voet lang, gespierd, maar van die lenige gespierdheid, zooals men ze alleen vindt bij hardloopers, schermers en tennisspelers.

Hij was een uitnemend bokser, en hij schoot negen van de tien malen het aas uit een kaart, die op een afstand van vijftig ellen was opgehangen.

Als schermer had hij zijns gelijken niet, en reeds nu was hij aangewezen als lid van de scherploeg, die Amerika zou vertegenwoordigen op de Olympische Spelen van 1932.

Moedig als een leeuw, en vasthoudend als een wolf, die eenmaal zijn tanden in een prooi heeft geslagen, en niet loslaat, tenzij men hem doodt.

Hij was pas een maand geleden naar deze wijk overgeplaatst, en onder de onmiddellijke bevelen gesteld van kapitein Marybound, op voordracht van het Centrale Bureau, dat opgemerkt meende te hebben, dat er juist in de buurt van Attorney Street, naar den kant van East River, in den laatsten tijd herhaaldelijk drank was gesmokkeld.

Ook was men er bijna zeker van, dat er in die wijk abnormaal veel clandestiene drankhuizen bestonden.

Invallen daarentegen kwamen er maar zelden voor, en het Centraal Bureau meende in Luitenant Kingsford den man te hebben gevonden, die hier wel eens wat leven in de brouwerij zou brengen.

Nu, dat deed Ralph Kingsford dan ook, al was het misschien niet juist op de wijze, zooals

men zich die op het Hoofdbureau had voorgesteld.

Wat zijn uiterlijk betreft: korenblond haar, doordringende grijsblauwe oogen, knap, goed gebouwd, en keurig op zijn uniform.

Het was juist tegen dezen man, dat onzen vriend O'Mara aanbotste, juist toen hij het vertrek van den chef verliet. Hij had een van zijn handen nog in de zak.

Door de open deur drongen de dikke rookwolken naar buiten. En ze bleef lang genoeg open, om den jongen luitenant een blik te gunnen in het inwendige van de weelderig gemeubelde werkkamer van zijn chef.

Zoo zag hij dan ook de half opgerookte sigaar in het zilveren bakje, waaruit nog een dunne rookspiraal naar boven kringelde.

Hij wierp O'Mara een scherpen blik toe, en zei kortaf:

— Ik verwacht je in mijn kamer, sergeant. Ik heb een opdracht voor je. Binnen vijf minuten.

De sergeant salueerde, onderdanig, maar hij keek den politie-luitenant na met een blik die geenszins van eerbied getuigde, maar waarin spot en wraakzucht te lezen waren.

Maar hij was toch wel zoo verstandig, mijnheer O'Mara, om precies vijf minuten later op de deur te kloppen van het vertrek, dat Kingsford als zijn werkkamer had ingericht.

Het was juist boven dat van den kapitein gelegen, en bevond zich dus op een hoek.

Aan een der muren hing een zeer groote kaart van New York, die dezen muur bijna geheel bedekte.

Men vond op deze kaart niet alleen alle straatnamen, maar duidelijk aangegeven ook alle brandweerkazernes, seinposten, brandschellen, en radiostations, ten behoeve van de politie.

Met roode cirkels waren verder alle kazernes der bereden politie aangegeven, die men in hoofdzaak langs de grenzen van de stad vindt, en die daarbinnen maar in enkele gevallen dienst doen.

Kingsford zat voor zijn schrijftafel, die be-

laden was met rapporten, en hij zag er mistroostig en tamelijk somber uit, toen de sergeant binnen trad, en in afwachting houding bleef staan.

Kingsford legde de pen neer, waarmede hij juist een paar aantekeningen had gemaakt, leunde achterover, keek den sergeant scherp aan en begon :

— Ik moet eens met jou spreken, O'Mara ! We zullen het wel met elkaar eens zijn, niet waar, dat we hier op het bureau, van hoog tot laag, vereenigd zijn door dezelfde hooge opvatting van hetgeen onze plicht is ! In de eerste plaats houdt die plicht in, dat wij een meedoo-genloozen strijd voeren tegen de misdaad in allerlei vorm ! En ik kan je verzekeren, O'Mara, dat ik hard zal zijn — hard als staal ! Nu ben ik hier omstreeks een maand, en ik heb een zeer vreemde ontdekking gedaan, die mij ongerust maakt, en die mij tevens onverklaarbaar is. Ik heb zelf eenige malen, natuurlijk met behulp van detectives, een paar gevallen ontdekt van beraamde smokkelpartijen. Natuurlijk deelde ik alles daaromtrent aan den chef mede. En nu is het verwonderlijke en angstaanjagende, dat bij al die gelegenheden onze prachtige opgezette vallen leeg zijn gebleven. — het wild scheen lont te hebben geroken, en was er langs geloopt.

Onder het spreken had Kingsford den sergeant voortdurend aangekeken.

O'Mara had zelfs niet met de oogleden geknipperd.

Hij had wel voor heeter vuren gestaan, en hij zou zich door zoo'n piepjongen luitenant niet van de wijs laten brengen.

En nu stond Kingsford op, kwam met zijn vuisten in de zijden gesteund vlak voor O'Mara staan, en vervolgde :

— Nu kan hier natuurlijk toeval in het spel zijn, sergeant, en al die keeren kan er door loslippigheid van een agent — of misschien wel van een hooger geplaatste een onvoorzichtigheid zijn begaan, waardoor de smokkelaars gewaarschuwd werden. Maar zie je, O'Mara — loslippige agenten vallen niet in mijn smaak, ik zal ze niet handhaven, en als ik ze snap. dan liggen zeer er onherroepelijk uit ! En dat geldt niet alleen de agenten — maar ook de hooger en in rang — de brigadiers, de korporaals, de sergeanten ! Ik ben geen kind meer, en ik weet, tot mijn eigen bittere schaamte dat er bij de politie geknoeid wordt, en dat men in onze gelederen vrienden telt van dat tuig, de smokkelaars ! Maar tref ik ooit iets

dergelijks in mijn eigen omgeving aan — dan zal men hier eens zien, wie of wat Luitenant Kingsford eigenlijk is ! Dan zal ik de zweep hanteeren — en er links en rechts meppen mee uitdeelen !

— Ik hoop niet, Luitenant, dat dit op mij slaat ? vroeg O'Mara nederig, en met het air van een man, die zich diep beleedigd acht.

— Als de schoen je past, O'Mara, dan kun je hem aantrekken ! zeide Kingsford kortaf. Het is alleen maar een waarschuwing en luister nu, want wat ik je te zeggen heb, is van belang.

Hij was weer naar zijn schrijftafel terug geloopt, ging zitten in den leunstoel daarvoor, en begon even in de papieren te zoeken.

Hij hield tenslotte een klein blaadje papier in de hand, waarschijnlijk van een bloknoot afgescheurd, wierp daar een blik op, en begon toen weer, zijn groote, blauwgrijze oogen op den sergeant gevestigd :

— Uit mijn eigen onderzoekingen, maar vooral uit de nasporingen van een zekeren man, die in mijn dienst is, maar wiens naam er niet toe doet, is mij gebleken, dat de smokkelaars in onze stadswijk een soort van Centrale bezitten, waar zij, al naar gelang van omstandigheden bijeen komen om te vergaderen, dat wil dus zeggen om nieuwe plannen te beramen hun smokkelwaar opslaan, of ze veilen, alsof het een gewone beurs betrof. Nu is mij verder ter oore gekomen, dat bij die Centrale, waarvan ik de ligging helaas niet weet, zeer nauw een vrouw is betrokken !

Hij hield een oogenblik op, en O'Mara hield zijn adem in van schrik en spanning.

En Kingsford ging weer voort met zijn heldere stem :

— Die vrouw heet Colleen Stevenson. Zij maakt deel uit van een revuetroep, die in het Morrys theater aan Broadway optreedt. Haar woning is gelegen in de Stanton Street, niet ver van East River — en ook niet zoo ver van ons politiebureau !

Hij hield nogmaals op, om een blik op het stukje papier te slaan, en vervolgde toen :

— Nu is mijn zegsman er achter gekomen dat die vrouw, die een machtigen beschermer, moet hebben, wiens naam wij echter nog niet kennen als het ware de ziel is van de heele smokkelaarsbeweging in deze wijk.

Ik behoef jou natuurlijk niet te vertellen, O'Mara, want je bent geen ezel, dat de smokkelaars New York als het ware in wijken hebben verdeeld en dat ze er dadelijk met de revolvers

en het mes op los gaan, als een concurreerende troep hun afzetgebied binnendringt! Welnu, ik sta er zeer bepaald op, iets naders te vernemen omtrent die vrouw, haar levenswijze, de manier waarop zij haar tijd doorbrengt, nadat ze haar kleedkamer des nachts verlaten heeft, en — de persoon van haar minnaar!

O'Mara ging er trots op, dat hij zijn gelaatspietere uitsteking in bedwang wist te houden, maar ditmaal had hij toch de grootste moeite, te beletten dat zijn mondhoeken begonnen te trillen, en z'n kin beefde.

Die vervloekte Kingsford!

Die had het daar juist voorzien op de vriendin van den kapitein, en vertelde dat zoo maar, als of het de eenvoudigste zaak van de wereld was!

Hij scheen niet te weten, dat het hem den nek zou kunnen breken, als hij er door een toeval eens achter kwam hoe de zaken eigenlijk stonden!

Die mijnheer Kingsford was een heel gevaarlijke sinjeur, en hij zou hem in de gaten houden!

Met goed gespeelde verbazing zeide hij:

— Daar kijk ik van op, luitenant! Ik heb die dame wel zien comedie spelen, maar nooit vermoed, dat ze zich met smokkelen ophield!

— Dan weet je het nu, O'Mara! zeide Kingsford kortaf. Dienaangaande laten mijn informaties bijna geen ruimte meer voor twijfel! Intusschen — ik wil zekerheid hebben! En daar om gaan we dus aanstonds huiszoeking doen bij die dame.

O'Mara kon er niets aan doen, maar zijn gezicht vertrok, toen hij verschrikt uitriep:

— Een huiszoeking? Maar — gaat dat wel, Luitenant? Heeft U een machtiging?

— Maak je daaromtrent niet ongerust, O'Mara! zeide Kingsford koeltjes. Ik verzeker je, dat ik niets onwettigs zal doen! Maak je dadelijk gereed en zonder twee mannen af. Dat is voldoende. Het behoeft geen opzien te baren.

— Nu, dat moeten we maar hopen! zeide

O'Mara onbeschaamd. Zij is een heel bekende dame, en als ze zich beklagt, dan krijgt de politie er weer van langs in de bladen!

— Laat ik je maar zeggen, O'Mara, dat dat wel een van mijn allerminste zorgen is! zeide Kingsford uit de hoogte. Als ik voor mij zelf maar het bewustzijn heb, mijn plicht te doen dan is het mij volkomen onverschillig, hoe de Amerikaansche Pers — de hemel helpe er ons spoedig af — mijn daden beoordeelt! Vlug een beetje, want ik wil haar trachten te overvallen!

— Neem mij niet kwalijk, Luitenant — maar wat denkt U dan wel te ontdekken? vroeg O'Mara weer, die zich het koude zweet voelde uitbreken.

— Dat is mijn zaak! Correspondentie mischien — een geheime bergplaats — of iet dergelijks!

— Zal ik den kapitein waarschuwen?

— Dat is niet noodig — het is maar tijdverlies! Nogmaals: ik ben gedekt, maak je maar niet ongerust! Vlug twee mannen, en de auto!

O'Mara salueerde, en verliet haastig de kamer.

Hij ging echter niet aanstonds naar de manschappenkamer, maar trad de telefooncel op de eerste verdieping binnen, sloot de deur, en telefoneerde haastig en op gedempten toon..

Kingsford intusschen was opgestaan, keek met een eigenaardige uitdrukking in zijn bevelende oogen eenige seconden naar de dichte deur, en bromde tusschen de tanden.:

— Nu zullen wij eens zien, mijnheer O'Mara, of jij werkelijk de deugniet bent, voor wien ik je houd. En denk erom — ik zal je verpletteren als een schadelijk insect, als ik bemerk dat je van binnen voos bent als een aangestoken appel! Ik zal de politie zuiveren — zooals een kamerjager het doet, bij den hemel, dat zal ik! Ik zal de rotte appelen uit de mand verwijderen, al zijn die ook versierd met een gouden kraag, en drie kruisjes op den mouw!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret“

HOOFDSTUK III.

POTIPHAR'S HUISVROUW.

Er zijn tegenwoordig heel wat vorstelijke personen, prinsessen van den bloede, misschien zelfs wel koninginnen, die heel wat minder behuisd zijn, dat Colleen Stevenson het op dat tijdstip van haar leven was, dat toen veel geleek op een geweldig opflakkerend vreugdevuur, dat echter even spoedig uitdoofde als het was ontstoken.

Het huis aan de Stanton Street was een van de alleroudste van het oude Manhattan, en alleen maar gemoderniseerd, waaronder men dan heeft te verstaan dat er stroomend warm en koud water was, een lift, en centrale verwarming.

Voor het overige had men het oude huis gelaten zooals het was in het begin van de achttiende eeuw.

Sommigen zeiden, dat het had toebehoord aan een van de eerste Hollandsche Gouverneurs van New-York, die er ook gewoond zou hebben, maar voor de waarheid daarvan durven wij niet instaan.

Het is zeker, dat het een huis is van slechts vier verdiepingen, dat op iedere verdieping een achttal kamers telt, of liever telde, want op de eerste étage had een vorige bewoner er een paar van bijeen laten trekken, teneinde een groote danszaal te verkrijgen, en dat men er ook nu nog prachtige marmeren vloeren en een overvloed van zeer goed geconserveerd, fraai gebeeldhouwd eikenhout vindt, zoowel aan de trapleuningen als aan de ballustrades der mooie portalen en aan de lambrizeeringen.

Colleen bewoonde de verdieping gelijkvloers en de eerste étage.

De andere drie verdiepingen hadden een afzonderlijken ingang, terzijde van het huis.

Ook dit was een modernizeering van den allerlaatsten tijd.

Voor Colleen Stevenson was dit natuurlijk zeer aangenaam, want zij was nu geheel vrij in haar doen en laten.

Oorspronkelijk bevond er zich een zeer groote tuin achter het huis — maar dat was in den tijd, toen, zooals de overlevering zegt, de Hollanders heel Manahattan van de roodhuiden

kochten voor een flesch genever!

Men kan wel inzien, dat de omvang van dien tuin al heel spoedig afnam, naarmate de wereldstad groeide, en de grondprijs steeg tot een fabelachtige hoogte.

Geheel verdwenen is hij echter nooit, maar dat was uitsluitend toegeschreven aan de eigenaardige bouworde van het huis. En een aangrenzend perceel, die met hun beiden den tuin als het ware omvatten, zoodat er een soort van begroeide binnenplaats was ontstaan, die dan toch nog dertig meters breed en meer dan zestig meters diep was — voor het hartje van New York een zeer aanzienlijke lap gronds.

Aan den vierden kant was deze tuin van een achterstraat gescheiden door een hoog, verguld hek.

Het was voor dit prachtige gebouw met zijn dakballustrade, zijn marmeren vazen op de hoeken daarvan, en zijn groot perron, dat omstreeks half elf in den morgen een kleine politieauto stilhield, waaruit Luitenant Kingsford, sergeant O'Mara en twee manschappen stapten, die haastig de treden van het terras opliepen.

Een statige vallait in een olijfgroene livrei opende de deur en keek verbaasd en ongerust naar de vier politiemannen.

Kingsford begon onmiddellijk:

— Ik zou je meesteres willen spreken, man! Stel haar gerust — het heeft niets om het lijf, wij komen alleen maar een klein onderzoek instellen!

— Maar — dat is onmogelijk, mijnheer! riep de man verschrikt uit. U kunt mevrouw niet te spreken krijgen!

— Hoe zoo? Is zij de stad uit?

— Neen, dat niet.

— Is zij dan ziek?

— Volstrekt niet — zij slaapt!

— Om half elf in den morgen? zeide Kingsford verbaasd. Nu, dan zul je zoo goed zijn, haar te wekken, of te laten wekken, naar eigen verkiezing. Ik geef mevrouw tien minuten, om zich toonbaar te maken, en mij dunkt, dat dat voldoende is, zelfs voor een vrouw van

haar schoonheid en artistieke talenten!

De bediende scheen nog even te aarzelen, maar tegenover vier politiemannen in uniform trekt men nu eenmaal in alle landen onder de zon aan het kortste einde.

Hij wees zwijgend naar een paar banken, met kussens bedekt, die in de prachtige hal stonden, en wipte de breed trap op, die met een sierlijke bocht opsteeg naar de eerste verdieping.

Toen verdween hij uit het oog.

Kingsford keek eens rond.

Men kon nog duidelijk de zeer fraaie vormen zien van de vestibule, zooals die oorspronkelijk was aangelegd. Hier en daar hingen kostbare, oude schilderijen, meerendeels zeestukken van Oud-Hollandsche meesters.

Er waren een viertal deuren, en nu en dan ging er een van die deuren open, en kwam er een knecht te voorschijn, of een kamermeisje, beladen met stapels gordijnen, zijden stoffen, kussens, en ook verdachte manden, bij welker aanblik luitenant Kingsford de wenkbrauwen fronsde.

Al die menschen schenen vrij wat haast te hebben, en liepen ijverig heen en weer, onder het toezicht van een buttler, groot en dik, die trotsch als een pauw nu en dan door de de vestibule liep, zijn bevelen gaf, en zich volstrekt niet scheen te bekommeren om de aanwezigheid van die vier zwijgende politiemannen in hun hoek. Tenslotte kwam er een bediende in een blauw gestreept buisje opdagen, ouder dan de anderen, en die gebukt ging onder het gewicht van een zware stoel, dien hij zeker van het eene naar het andere vertrek moest dragen.

Het was zeker een hulpbediende, want men kon zich niet voorstellen, dat een veel eischende vrouw als Colleen Stevenson zulke oude mannetjes in dienst zou nemen.

Blijkbaar was er een of andere partij in voorbereiding, die het noodzakelijk maakte, hulp-personeel in dienst te nemen.

Terwijl de mannen noch wachtten kwam de bediende van een bloemist heele vrachten bloemen brengen, die door den statigen buttler in ontvangst werden genomen.

Er waren op zijn minst wel acht of tien minuten verlopen, en Kingsford begon reeds ongeduldig te worden, toen de valai in zijn olijfgroen livrei terugkeerde met de boodschap, dat mevrouw wel is waar zeer verbaasd was over de komst van de politie, maar bereid luitenant Kingsford te ontvangen.

— Jullie blijven hier, zeide Kingsford met gedempte stem tot de twee agenten, en komt, als ik fluit. O'Mara jij vergezelt me.

En daarop volgde hij en de sergeant den slanken, eleganten knecht, bestegen de trap, werden over het lange, breede portaal gevoerd, en tenslotte werd een deur voor hen geopend, die toegang gaf tot een waarlijk vorstelijk boudoir, waarvan de inrichting schatten moest hebben gekost.

De knecht trok zachtjes de deur weer dicht, en de twee politiemannen waren alleen.

Niet lang echter, want bijna aanstonds ging er een tweede deur open, waarschijnlijk toegang gevend tot de slaapkamer, en Colleen Stevenson trad binnen.

Zij was op dat oogenblik reeds over de dertig maar op het hoogtepunt van haar schoonheid, die nauwelijks kunstmiddelen behoefde, om het oog te verblinden.

Want mooi was Colleen, dat konden zelfs haar meest verbitterde vijandinnen — en zij had er heel wat, niet tegenspreken.

Zij was zeer slank, zonder echter mager te zijn en had prachtige groote oogen, waarvan zij een behoorlijk gebruik en nog vaker een onbehoorlijk misbruik wist te maken, dik en glanzend haar, dat in korte krullen langs de gevulde wangen hing, en de gratie van een meermin.

Ja daarin herinnerde Colleen Stevenson — aan een van die verleidelijke Zeegodinnen, die den zeeman ten verderve lokken — en die den zwervenden Odysseus noodzaakten, zich door zijn matrozen aan den mast te laten vastbinden, om aan hun roepstem weerstand te kunnen bieden!

Het was zeer duidelijk te bemerken — maar daarom bekommerde zij zich blijkbaar in het geheel niet — dat zij zoeven haar bed had verlaten.

Haar kleine voeten staken in sierlijke muiltjes van goudleder.

Zij keek den luitenant glimlachend aan, en scheen te willen genieten van haar zegepraal en te willen vaststellen, welken indruk zij wel op dien jeugdigen politieman maakte.

Nu, in dat opzicht wachtte haar een teleurstelling, want het gezicht van Kingsford bleef volkomen strak, toen hij zijn buiging maakte.

Maar dat er een man bestond, die weerstand had kunnen bieden aan haar bekoorlijkheden was voor Colleen zoo onaanneemlijk, dat zij zelve bleef glimlachen, naar het scheen zonder O'Mara zelfs maar te zien, een paar passen

naar voren trad, en toen begon :

— U moet het mij niet kwalijk nemen, luitenant, als ik U ontvang in dit costuum. Maar U heeft me verrast. De waarheid is, dat ik nog sliep. Er was gisteren een fuifje dat tamelijk lang heeft geduurd, en.....

— En waarbij waarschijnlijk niet alleen limonade en kwast is gedronken ! voltooid Kingsford droogjes den zin.

Zij liet echter haar zilveren lachje hooren, en zei :

— Dat mag ik u niet verklappen ! U begrijpt wel, dat ik mijn vrienden niet verraad.

— U schijnt zoiets lichter op te vatten dan ik als politiemans kan goedkeuren, madame ! hernam de luitenant stroef. Het ware beter, indien vrouwen als gij zijt, zoo bekend met zulk een naam, het goede voorbeeld gaven !

Hij had haar bij die woorden scherp waargenomen, en zag zeer goed het spottende glimlachje, dat om haar mooie, roode lippen speelde.

— Is U gekomen, luitenant, om mij te kapittelen ? vroeg zij pruilend.

— Dat niet, madame ! Om U niet lang in onzekerheid te laten — ik ben hier gekomen, om een huiszoeking te doen !

Als hij gedacht had dat zij zou schrikken, dan kwam hij bedrogen uit.

Zij keek hem verbaasd aan en zei op den onschuldigen toon van de wereld :

— Een huiszoeking ? Bij mij ? In 's hemelsnaam — waarom ? Wat denkt gij hier te vinden ?

— Drank, madame ! antwoordde Kingsford rustig. Of zoo al geen drank, dan toch aanwijzingen, dat gij U bezig houdt met smokkelen !

Een kort oogenblik veranderde het mooie gezicht geheel.

Het werd bleek en hard, en de kleine tandjes groeven zich in de roode lippen.

Toen vroeg ze kortaf :

— Mag men weten hoe U aan die veronderstelling komt ?

— Natuurlijk ! Ik heb inlichtingen ingewonnen — dat is alles.

— En welke gek kan U hebben wijsgemaakt, dat ik mij bezig houd met zulke dwaasheden ? vroeg zij toornig.

— Pardon, maar dat zal ik liever voor mij houden ! antwoordde Kingsford koeltjes. Ik verzeker U alleen, dat ik hier niet zou zijn gekomen, als mijn zegsman niet zoo zeker was geweest van zijn zaak — en mij daarvan de bewijzen had geleverd !

— En nu wilt ge mijn huis doorzoeken ?

— Ik hoop dat gij mij geen moeilijkheden in den weg zult liggen !

— Ik denk er niet aan ! In tegendeel, had ik bijna gezegd ! Doe als of dit huis het Uwe was, en doorzoek het van den kelder tot den zolder ! Is mijn correspondentie ook niet veilig voor uw nieuwsgierigheid ?

— Tot mijn spijt zal ik wel genoodzaakt zijn, ook die te doorzoeken, madame !

Colleen Stevenson knee even de lippen samen, maar haalde toen de mooie schouders op, en zeide, met haar vriendelijkste en verleidelijkste glimlachje :

— Luitenant Kingsford, U kunt doen wat U wilt, gaat Uw gang !

Kingsford maakte een lichte buiging, en bracht even zijn hand aan zijn pet.

Hij gaf O'Mara reeds een wenk, om hem te volgen, toen de vrouw zeide :

— Een oogenblikje, luitenant ! Voor U hier den boel onderst boven gaat halen, zou ik wel graag eenige woorden met U spreken !

— Ik luister madame ! zeide Kingsford. Mits het niet te lang duurt.

— Ik bedoel — onder vier oogen ! Hernam Colleen beminnelijk.

— Voor mijn sergeant heb ik geen geheimen, madame ! hernam Kingsford koeltjes. Wat U mij te zeggen heeft, dat kunt U.....

Hij hield plotseling op, en keek verbaasd rond. O'Mara had het verterk reeds verlaten zoo zachtjes, dat hij er niets van gemerkt had.

— Mijn sergeant is buitengewoon bescheiden ! merkte hij sarcastisch op. Een eigenschap waarvan ik het bestaan tot dusverre nooit bij hem vermoed had ! Nu, wees zoo goed, te zeggen wat ge mij te zeggen hebt, mevrouw ! Mijn tijd is kostbaar — ik hoop dat U mij deze schijnbaar onhoffelijke opmerking ten goede houdt.

Zij scheen niet eens geluisterd te hebben, maar kwam langzaam op hem toelopen.

Kingsford bleef rustig staan, waar hij stond, een beetje ongeduldig, en vroeg opnieuw :

— Nu ?

Zij deed nog een pas naderbij, en de lucht van de parfum, waarvan zij zich bediende, drong hem in de neusgaten.

Haar oogen hadden een eigenaardige glans, toen zij op zachten toon vroeg, sneekend naar hem opziende :

— Is het nu werkelijk noodzakelijk, luitenant, dat U mij al dien overlast aandoet ?

— Ik ben er toe verplicht, mevrouw !

— Maar als ik U nu persoonlijk verzocht, er

van af te zien — zoudt gij dan toch op Uw stuk blijven staan ?

— Ongetwijfeld !

— Dat klink niet er beleefd, luitenant !

— Mevrouw — beleefdheid en plicht verdragen elkander meestal zeer slecht ! Ik zeg U nogmaals dat ik zeer sterke verdenkingen koester, en het moet U dunkt mij gemakkelijk vallen die te weerleggen ! Zoo vermoed ik onder meer, dat er hier ergens een geheime bergplaats is, waar groote hoeveelheden smokkelwaar kunnen worden opgeslagen, en dat U in geheime correspondentie staat met een zeer gevaarlijk heerschap, dat er een beroep van maakt, op groote schaal drank te smokkelen !

Het bleef even stil, en toen deed Colleen Stevenson den onvoorzichtigen en gewaagden zet, dien zij later in de afzondering van een cel, ruimschoots gelegenheid had om te be-
treuren.

Zij was een zeer ijdele vrouw, en zoo zeer overtuigd van haar onweerstaanbare aantrekkingskracht, van haar schoonheid en haar verleidingskunsten, dat zij ook thans geloofde, in zeer korten tijd dien melkmuil daarvoor haar van zijn hoog voetstuk te kunnen werpen.

Zij kwam nog dichterbij hem toe en vroeg, hem diep in de oogen ziende :

— Veronderstel eens, dat ik mij niet zoo streng houd aan de voorschriften van de wet — zoudt gij het mij kwalijk nemen ?

— Ik zou niets van dien aard doen !

— Werkelijk niet ? riep zij verheugd uit, met schitterende oogen.

— Ik zou U eenvoudig arresteeren ! Het kwalijk nemen laat ik over aan de justitie !

Haar gelaat verstrakte onmiddellijk, en zij had eenige moeite, het weer in zijn beminlijken plooi te dwingen. Zij slaagde er echter in, en vervolgde :

— Zoo jong — en al zoo streng ! Maar weet gij wel, dat lang niet alle politiemannen er zoo over denken ?

— Dat is mij, helaas, bekend, mevrouw !

— Weet gij ook, dat ik buitengewoon grooten invloed heb — hier en daar ? Zijt gij niet gesteld op promotie ? Zoudt gij niet gaarne vlug vooruit komen ? En dan — wat zou je er van zeggen, luitenantje, als ik je eens kuste ?

Zij had haar prachtige, blanke armen reeds naar hem opgeheven, om hem daarmee te omstrengelen, en ze zag op het eigen oogenblik, dat zij de partij voorloopig verloren had.

Nu moet men zich luitenant Kingsford vooral niet voorstellen als een Asceet, of een heilige,

want hij was geen van beiden. Hij was een man van vleesch en bloed, hij werd wel degelijk een oogenblik bedwelmd door de schoonheid van die vrouw, door de pracht van haar oogen, en moest wel degelijk vechten tegen de verleiding, maar hij was sterk, en hij weerstond ze — en van dien korten inwendigen strijd zag zij niets.

Zij zag alleen maar het harde gezicht zij zag alleen de hand, waarmede hij haar bij de polzen greep, en haar armen kalm neerdrukte, terwijl hij zei :

— Zulke grapjes werken bij mij niets uit, madame, dat kan ik U verzekeren ! Ik denk promotie te maken — maar door mijn eigen kracht, niet door de bescherming van een vrouw ! Willen wij het gesprek als geëindigd beschouwen ?

Zij was krijtwit geworden, en haar oogen fonkelden van woede en haat. Misschien nog minder, omdat haar plan mislukt was, — een plan overigens, dat zij pas een paar seconden tevoren verzonnen had — dan wel omdat haar kunst om mannen ten val te brengen door haar schoonheid ditmaal gefaald had.

Hij had haar doodelijk beleedigd, die man ; daarvoor zou hij boeten, en zwaar ook !

Nauwelijks verstaanbaar kwam het van haar lippen :

— Doe dan wat je wil, jij gek ! Verspil je tijd maar ! Doorzoek het heele huis, later zul je gelegenheid genoeg hebben om het je te berouwen ! En maak een beetje voort, als ik je verzoeken mag — ik heb nog meer te doen ! Hier is mijn sleutelbos. Een van mijn bedienden zal je den weg wel wijzen !

Zij wierp een bos sleutels op tafel, draaide zich om, en was het vertrek uit, nog voor Kingsford iets had kunnen zeggen.

Zij snelde dadelijk door de gang en naar een kleine telefooncel, volkomen geluidloos, waarvan zij de gecapitonneerde deur achter zich sloot.

Zij verstelde haastig de cijferschijf, in zich zelf vloekend, maar haar stem klonk heel anders toen ze in het toestel zei :

— Jij daar, mijn prins ? Geef het wachtwoord eens op ? Goed zoo ! Ik heb je een mededeeling te doen, Marybound ! Je mag dien luitenant van jou wel eens goed kapittelen — als je tenminste van mij houdt ! Hij heeft daareven getracht, mij van je af te troggelen, en ik had heel wat moeite, mij tegen hem te verdedigen ! Je moest.....

Zij hield op met spreken en keek verbluft

naar het toestel!

Er kwam een rimpel in het gladde voorhoofd en zij stond een oogenblikje te luisteren, en begon toen weer te spreken:

— Versta ik je goed? Had ik hem kalm zijn gang moeten laten gaan? Geloof je dat hij dan een van onze beste helpers zou zijn geworden? Nu — misschien een volgende maal, hij is nu bezig huiszoeking te doen, en hij zal natuurlijk niets vinden, omdat jij mij bijtijds hebt gewaarschuwd, en O'Mara er bij is! Wat zeg je — als hij zoo verliefd deed, dan *wil* hij ook niets vinden? Misschien heb je

wel gelijk! Van avond om zeven uur op de bekende plek, niet waar? Tot straks dan!

Zij legde het toestel neer, stampvoette, en zei grimmig, den vuist schuddend tegen het onschuldige toestel:

— Ik had er aan moeten denken, dat die oude ezels niet zoo gemakkelijk jaloersch zijn te krijgen, en dat bij John Marybound het eigen belang boven alles staat! Maar dat zal niet beletten, Mijnheer Kingsford, dat ik nog een appeltje met je moet schillen, dat je zuur zal smaken — heel zuur!

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK IV.

DE WAARSCHUWING.

Een paar seconden nadat Colleen Stevenson de spreekcel naast haar slaapkamer verliet, daalde de oude hulpknecht door een klein zolderluik langs de stijle trap naar beneden.

Wat hij daar boven op het dak te zoeken had is niet duidelijk, want zijn handen waren leeg, toen hij haastig de trap begon af te loopen.

Men kon dien zeer grooten zolder bereiken langs een afzonderlijke, smalle trap, alleen bestemd voor de bedienden, waarvan er twee daarboven sliepen.

De trap eindigde niet ver van een deur, tegenover die van het bediendenvertrek gelegen, en op weinige passen van den grooten tuin.

Juist toen hij die deur verliet, zag hij een kleinen optocht aankomen, bestaande uit Luitenant Kingsford, sergeant O'Mara, een politieagent van de straat gehaald, en den man in het groen, die plechtig vooruit schreed, en den weg scheen te wijzen.

De huizoeking was in volle gang.

Het werd echter al spoedig duidelijk, dat Kingsford hier inderdaad, zooals Colleen gezegd had, zijn tijd verspilde, want hoe hij ook zocht, hij vond volstrekt niets verdachts.

Het is waar, dat hij in een der keldervertrekken een vijftal flesschen oude Bourgogne vond, echte, afkomstig uit Frankrijk, maar het was hem bekend, dat de vrouw daarboven een machtiging had weten te krijgen, om „voor haar gezondheid” geregeld een half dozijn flesschen in huis te mogen hebben.

Het spreekt vanzelf, dat hij al die keldervertrekken, en er waren al heel wat, zeer nauwkeurig onderzocht bij een licht van drie elektrische zaklantaarns, zonder echter iets te kunnen ontdekken.

En toch, toen hij anderhalf uur later de keldertrap weer besteeg, bleef de overtuiging in hem leven, dat er daar beneden iets moest zijn dat hij niet had kunnen vinden — een geheime bergplaats, een goed verborgen luik, een kelder met een geheime deur.

Maar tevens begreep hij, dat er misschien dagen zouden nodig zijn, om dien geheimen

uitgang te vinden.

Het nazoeken van het bureau, waarmede hij begonnen was, had al even min iets opgeleverd. Hij vond er rekeningen, enkele oude contracten met tooneelagenten en dan de gewone correspondentie van een vrouw als Colleen Stevenson eenmaal was — tallooze minnebriefjes van aanbidders, het eene nog vuriger dan het andere, uitnodigingen voor partijen, brieven van regisseurs en collega's — maar volstrekt niets compromitteerends, geen enkel briefje in geheim schrift, geen aantekeningen, volstrekt niets, wat tegen haar had kunnen pleiten.

En toch, toen luitenant Kingsford tenslotte met enkele koele woorden van verontschuldiging heenging, was zijn overtuiging nog volstrekt niet geschokt, dat die revue-artiste, die zoo weelderig kon leven, zeer sterk bij den dranksmokkelhandel geïnteresseerd was.

Haar geheele houding, toen zij hem trachtte over te halen, gevoegd bij wat hij vroeger reeds ontdekt had droeg er toe bij, zijn argwaan te versterken, zelfs al had hij in dat huis niets kunnen ontdekken, dat hem eenige houvast gaf.

De oude hulpbediende hield de deur voor de kleine politiemacht open, en sloot ze weer achter de ongewenschte bezoekers.

Voor het huis stond een klein troepje nieuwsgierigen, die de politieauto hadden ontdekt.

Slecht gehumeurd stapte Kingsford weer in den kleinen wagen en O'Mara ging naast den chauffeur zitten.

Kingsford kon zijn gezicht zien, als hij nu en dan met den chauffeur sprak, en hij kwam tot de slotsom, dat dat gezicht hem volstrekt niet beviel!

Hij had onmogelijk met juistheid kunnen verklaren, wat hij er eigenlijk op las — het was een mengsel van spot, zegepraal, en boosaardig leedvermaak, gemengd met iets als verbazing.

En toch — welk een ijver had O'Mara niet aan den dag gelegd tijdens het onderzoek! Hij was overal het eerste bij geweest, hij opende alle deuren onder zijn bereik, hij snuffelde in alle kasten, hij betastte alle wanden, hij vroeg

telkens om nieuwe sleutels!

En toch — de houding van dien man was hem niet bevallen. Tot tweemaal toe had hij hem snel en fluisterend een paar woorden zien wisselen met den man in het groen, daarop had hij een eed willen doen.

Knorrig stak hij de hand in zijn zijzak, ontevreden over zich zelf, om door een sigaret zijn verstoordheid wat te verdrijven.

Hij vond in dien zak nog meer dan de vier sigaretten, die hij los bij zich had gestoken — een stukje papier, dat knisterde toen het tusschen zijn vingers raakte:

Hij haalde het te voorschijn, ontvouwde het, en las tot zijn groote verbazing de volgende woorden:

— Bel precies om vier uur Main Branch No. 19307 op. Neem U in acht voor dengene die gij verdenkt. Ik heb U belangrijke mededeelingen te doen. R.

Kingsford bleef een oogenblikje op het piertje staren, zonder er aan te denken, dat de agent, die naast hem zat, door een weinig achterover te leunen gemakkelijk eveneens kon lezen wat het briefje behelsde.

Toen vouwde hij het haastig op, stak het weg, en wierp even een vluchtigen blik op den agent, die echter strak voor zich uitkeek.

Aanvankelijk begreep Kingsford volstrekt niets van dien vondst in zijn zak, noch van de beteekenis van die waarschuwing.

Toen begon hij te begrijpen dat het briefje hem in den zak moest zijn gesmokkeld tijdens zijn bezoek in het huis van Colleen Stevenson.

Maar wie kon dat hebben gedaan?

Hij dacht ingespannen na. Hij herinnerde zich, dat hij nog in zijn linker zak getast had, waaruit hij het briefje had gehaald. Een paar seconden voor zij het huis zouden verlaten, om zich te overtuigen dat zijn sigaretten niet vernield waren door een tamelijk onzachte aanraking met de trapleuning. Toen had hij niets gevoeld dan die paar rolletjes fijne tabak.

Hij was snel de vestibule overgestoken, en de man in het groen liep vooraan, terwijl de agenten en O'Mara hem volgden.

Van die laatste was natuurlijk geen sprake en de bediende kon het onmogelijk gedaan hebben, want die had steeds op zijn minst vier passen voor hem uitgelopen en dat nog rechts!

Bij de deur echter had de oude hulpknecht gestaan, in eerbiedig gebogen houding — en die was vlak bij hem geweest, en links van hem toen hij de deur opentrok, om hem en zijn manschappen te laten voorbijgaan!

En nu pas viel het hem in, dat dat oude mannetje hem heel even op een zonderlinge wijze had aangezien, en dadelijk weer voor zich had gekeken. De helderheid van de grijze oogen was hem opgevallen.

Van het huis af was hij dadelijk op de auto toegelopen niemand was hem op zijn weg over het trottoir gepasseerd, en het was derhalve onmogelijk, dat iemand hem op straat dat zonderlinge briefje in den zak had geduwd.

De oude man dus? Maar waarom! Wat was dat voor iemand? Wat kon het voor een mededeeling zijn, die hij te doen had? En wat beteekende die letter R.....

En plotseling ging het als een schok door hem heen — het was Raffles geweest — onder het bereik van zijn hand was die gevaarlijkste van alle boosdoeners nog geen tien minuten geleden geweest!

Hij had den man kunnen grijpen, dien hij het vurigst van allen hoopte te vatten!

Men bedenke dat luitenant Kingsford in hart en nieren politiemans was, en dat hij in alle oprechtheid den grooten Raffles beschouwde als een der gevaarlijkste en schranderste meesterdieven, die er ooit bestaan hadden, of bestaan zullen — waarin hij misschien wel eens gelijk kon hebben!

Hij erkende ten volle den moed, de zeldzame schrandereheid en de buitengewone slimheid van den grooten avonturier — maar hij zag in hem slechts een bandiet, een vijand van de maatschappij, des te gevaarlijker door zijn schrandereheid — en in zijn eerzucht en ijver hoopte hij vurig, den man te zullen zijn, die Raffles kon vatten, en voor goed onschadelijk maken!

En dat hij nu en dan de politie hielp, als het zoo in zijn kraam te pas kwam, maakte voor hem niet het minste verschil.

Hij wilde dadelijk zekerheid hebben, tot iederen prijs.

Hij schreeuwde een bevel, en dadelijk stond de auto stil, vlak voor een seinpaal van de politie.

Kingsford sprong uit de auto nog voor zij stilstond, snelde op de rood geschilderde paal toe, opende het deurtje met zijn sleutel, en riep opgewonden in het toestel:

— Posthuis Stanton Street! Je spreekt met luitenant Kingsford, Brigadier. Ga onmiddellijk met drie man naar het huis van Colleen Stevenson, op den hoek van Attorney Street en arresteer daar den ouden hulpbediende. Doe het vlug, en doe het goed! Het is een gevaarlijk

heerschap, en hij is heelemaal niet oud, en alleen maar gegrimed, denk daarom! Houd hem daar vast tot ik kom! Neen, een vergissing is niet mogelijk, er is nog zoo'n hulpkracht, maar die is piepjong!

Hij wierp het deurtje weer dicht, sprong weer in de auto, en riep tot den chauffeur:

— Rijd weer terug naar het huis van die vrouw, zoo gauw als je kunt!

O'Mara keek vreemd op bij het hooren van dit bevel, en dat ontging niet aan het scherpe oog van Kingsford.

De chauffeur hield zich letterlijk aan zijn opdracht, en ruim een kwartier na te zijn vertrokken stond de auto al weer stil voor het groote huis.

Een brigadier stond op de stoep, met zijn handen op den rug, en een tamelijk mistroostig gezicht.

Hij kwam dadelijk toelopen, zoodra hij de auto zag stil staan en rapporteerde:

— Uwe instructie ontvangen, luitenant! Wij hebben er dadelijk werk van gemaakt. Maar we kwamen vijf minuten te laat. Toen ik aanschelde en naar hem vroeg, was hij juist weggegaan!

— Waarheen?

— Dat weet ik niet! Zoo'n mosterdjongen in het groen zei dat hij zich onlekker voelde, en verlof had gevraagd om heen te gaan.

Kingsford beet zich op de lippen en zei:

— Vervloekt! Hij moet het hebben voorzien, die slimme duivel!

Op dat oogenblik kwam er een straatjongen langs de auto loopen, met brutale kijkers en zoo smerig als een zwerfende hond, die zijn voedsel uit de goten zoekt, die bleef stilstaan en met zijn schelle jongensstem zei:

— Is dit de wagen van luitenant Kingsford.?

De luitenant wendde zich met een ruk naar den jongen en zei:

— Ik ben Kingsford! Wat is er?

— Een briefje voor U, luitenant!

De jongen stak hem een enveloppe toe, en was onmiddellijk tusschen de menigte verdwenen, voor Kingsford zelf den tijd had gehad den omslag open te scheuren.

Ditmaal echter stapte hij uit en las op eenigen afstand het briefje dat als volgt luidde:

— „Ik had dit wel verwacht, luitenant, want ik weet, dat gij een van mijn grootste persoonlijke vijanden zijt — tot mijn oprecht leedwezen. Ik ben dus zoo vrij geweest, mijn biezen te pakken. Denk aan het vorige briefje! Het is werkelijk van zeer groot belang, en

voor alles — vertel voorloopig niets aan kapitein Marybound, en nog veel minder aan sergeant O'Mara! Zij zijn niet te vertrouwen! Zij mogen volstrekt niet weten dat de oude bediende, die zich met een bepaald doel in dit huis ophield niemand anders was dan Uw bereidwillige dienaar

JOHN RAFFLES.”

Kingsford vouwde het briefje langzaam op en liep met een bleek strak gezicht op zijn auto toe.

Hij begreep dat hij in een warnet van bedrog en leugens was geraakt, en het was nu wel zeker, dat Raffles die leugens reeds voor een deel had voorzien, waar hij zelf nog in het duister tastte.

Dit stemde hem bitter, en kwetste, meer dan hij zich zelf wilde bekennen, zijn eigenliefde.

Hij bergde het briefje dat in blokletters geschreven was, zorgvuldig in zijn binnenzak, stapte in, en gaf op korten toon bevel, naar het hoofdbureau van de wijk te rijden en daar kwam hij aan in een verre van rooskleurige humeur, bracht uitvoerig rapport uit aan den hoofdinspecteur, zonder echter nog iets te zeggen van de briefjes of van zijn argwaan, die tegen O'Mara al lang bestond en ging toen weer hard aan het werk.

En terwijl dit alles geschiedde reed John Raffles in een goed gesloten auto door de buitenste wijken van Brooklijn en ontdeed zich daar van de vermomming, die hem had geholpen, toegang te verkrijgen in het huis van Colleen Stevenson.

Naast hem zat zijn vriend en trouwen helper Charles Brand.

De jonge man was in diepe gedachten verzonken, en slechts nu en dan hief hij het hoofd op, en keek door een smalle reet voor het voorgordijntje naar den breeden rug van James Henderson, den reusachtigen chauffeur, die de auto bestuurde.

Na eenige oogenblikken zei hij:

— Er is een ding, waarvoor ik vrees koester, Edward!

— Wat kan dat zijn?

— Dat O'Mara Colleen zal waarschuwen!

— En waarvoor zou hij haar moeten waarschuwen, denk je?

— Wel, voor jou, voor wien anders? Het moet hem nu toch duidelijk zijn geworden dat je die vrouw wantrouwt, want wat had je anders vermomd in haar huis te maken?

— Ten eerste weet O'Mara het volstrekt niet zeker, Brand, want Kingsford zal niet zoodom zijn, een man in het vertrouwen te nemen, dien hij zelf al lang met een schuin oogje aanziet. O'Mara kan dus hoogstens verwonderd zijn geweest over mijn plotselinge verdwijning en ook over de handelwijze van zijn chef, die eensklaps weer terug reed. Maar zelfs al begreep hij het — en al waarschuwde hij Colleen — wat zou dat dan nog te beduiden hebben?

— Wel, zij kan de afspraak voor van avond met Marybound herroepen, die jij op het dak hebt afgeluisterd met behulp van een aftapdraad!

Maar Raffles, die juist het laatste restje kleurstof van zijn gelaat wreef met een doekje dat hij bevochtigd had met den inhoud van een klein, kristallen fleschje, schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Die afspraak komt zij na, ik ben er zeker van, en ondanks alle waarschuwingen! Zij zal er in de laatste plaats bevreesd voor zijn, dat zij voortaan door Raffles op al haar tochten wordt bespied, en meer in het bijzonder van avond.

Raffles deed een boord aan, strikte daaronder zorgvuldig zijn das, kamde zijn haar, trok vest en jas aan, en bekeek zich voldaan in den kleinen spiegel.

En wel mocht hij dat doen, want niemand, zelfs Brand niet, zou in dien eleganten heer van middelbaren leeftijd den ouden bediende met zijn rimpelig gelaat van een half uur geleden hebben herkend.

Raffles raadpleegde zijn horloge, en zei:

— Wij zullen ons moeten haasten, het is al over drieën, en ik wil op tijd zijn!

— Zou hij niet trachten, je in den val te laten loopen?

— Als hij dat niet deed, dan zou luitenant Kingsford niet de man zijn voor wien ik hem houd, antwoordde Raffles lachend.

Natuurlijk zal hij pogen mij om vier uur te arresteeren — en daarom heb ik ook mijn maatregelen genomen!

— Het is nog de vraag, of hij je dankbaar zal zijn voor je inlichtingen! meende Brand.

— Dat is wel mijn laatste zorg! zeide Raffles schouderophalend. De hoofdzaak is dat hij zekerheid en ook bewijzen krijgt, om de vrouw te arresteeren. Er zal waarschijnlijk heel wat modder naar boven komen, zoodra die arrestatie een feit is, maar dat is nu eenmaal onvermijdelijk en zulke dingen zuiveren de atmosfeer, en brengen er voor eenigen tijd den schrik in!

En zijn dankbaarheid kan hij behouden.

— Maar welk voordeel kan ons deze geheele zaak opleveren?

— Ten eerste een moreel voordeel — de opruiming van eenige zeer gevaarlijke smokkelaars met en benevens een half dozijn omkoopbare politiebeambten — en ten tweede, naar ik hoop, een geldelijk voordeel — maar dat is nog een klein geheimpje, dat ik je nog niet onthul!

De auto reed nog een kwartier voort, en toen bracht Henderson haar ergens tot staan bijna aan het einde van een schier eindelooze straat in Brooklijn, juist op dien plek een flauwe bocht maakte, zoodat men, staande aan de buitenzijde van die bocht, bijna de geheele straat kon afzien, die meer dan drie kwartier gaans lang was en uitliep, zooals verreweg de meeste straten in deze wijk, op de kade van East River.

Henderson had blijkbaar reeds zijn instructies ontvangen, want zonder dat Raffles iets behoefde te zeggen reed hij met de auto, zoodra Raffles en Brand waren uitgestapt, een zijstraat binnen, sloeg weer een hoek om, en verdween uit het gezicht.

— Wat doet hij nu? vroeg Brand verbaasd.

— Op ons wachten! gaf Raffles laconiek ten antwoord. En ga nu mee — het is bijna tijd!

Zij traden een groot huurhuis binnen, waar zij zich als gewone bezoekers gedroegen, stapten in de lift, en lieten zich tot de bovenste verdieping brengen.

Maar zoodra alles om hen weer stil was, beklommen zij vlug den trap naar den zolder, en bereikten van daar het dak.

Er bevond zich een zwaar, ijzeren raam op, bestemd om een ganschen bundel telefoondraden te torsen, en Brand begreep nu in een ommezien, wat het doel van Raffles was geweest!

Deze haalde een klein mahoniehouten kistje te voorschijn uit zijn handtasch, en had al heel spoedig een verbinding tot stand gebracht.

Half verborgen achter een hoogen schoorsteen, en met een sterken kijker gewapend, tuurde hij de straat af, en zeide toen glimlachend tot Brand:

— Ik geloof dat zij den val al hebben opgezet!

— Waar dan wel? vroeg Brand verbaasd.

— Wel natuurlijk voor het adres Main Branch No. 19307! Kingsford heeft natuurlijk laten opzoeken, wie dat telefoonnummer heeft en zal wel vreemd opzien, als hij tot de ontdekking komt, dat het toebehoort aan een

eerzaam kruidenier, die zeker niet verdacht kan worden van sympathieën met een schavuit als ik ben! Ik zie daar een paar verdachte gestalten heen en weer kuieren, die zeker om vier uur zullen binnendringen en den niets vermoedenden stumper overvallen! Zij weten niet, dat ik de lijn een beetje verlengd heb met heel eenvoudige middelen! Vriend kruidenier weet het trouwens al even min, wat ik van morgen in de vroege aan zijn telefoonleiding heb verricht! En stil nu — het zal aanstonds vier uur slaan!

Raffles bracht het hoortoestel aan zijn oor, en nog een paar minuten verliepen in spanning.

Toen hoorde Brand de heldere stem vlak bij zich in het toestel spreken:

— Goeden middag, luitenant Kingsford! Mooi op tijd! Ja, U spreekt met Raffles in eigen persoon, als ik mij zoo mag uitdrukken. Het doet mij leed, dat gij zooveel tijd en moeite vermorst hebt, om mij te vatten! Ziet ge mij soms voor een domoor aan? Des te beter! Ik kom ter zake! Luitenant Kingsford, ik heb

U het volgende mede te deelen: Heden avond om zeven uur heeft Colleen Stevenson een samenkomst met Uwen chef, Kapitein Marybound, Hij is zonder eenigen twijfel een medeplichtige van de smokkelaarsbende, waartoe die vrouw behoort — evenals O'Mara! Neem U voor die twee in acht, want als zij bemerken dat gij bewijzen in handen hebt, is Uw leven geen oortje meer waard! En die bewijzen zal ik Uw leveren, mits ik van U de toezegging krijg Uw woord van eer, dat gij mij althans in deze zaak, waarin wij immers zij aan zij kunnen staan, den voet niet dwars zet. Wat zegt gij — of ik geheel onzelfzuchtig handel? Neen, dat niet! Ik hoop in tegendeel, ruimschoots te worden schadeloos gesteld voor mijn moeite! Luitenant — waarom zouden wij vijanden zijn? Nu, als gij het zelf dan niet anders wilt.! Maar ik herhaal mijn waarschuwing zoowel als mijn aanbod! En denk er wel aan — Raffles is niet gewend zulke dingen te herhalen! Tot ziens!

▲

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK V.

HET COMLOT.

Raffles maakte de verbinding weer los. En de twee mannen klommen haastig weer omlaag, wachtten op den zolder tot alles veilig was, en gingen toen vlug naar beneden.

Zij verlieten het huis, gingen de zijstraat in, en vonden wat verder de auto wachtende.

Raffles gaf Henderson een paar korte bevelen, en ging toen naast Brand zitten.

Zijn gelaat stond tamelijk somber, en hij had nog geen woord gezegd, al dien tijd.

Pas toen de auto reed, begon hij :

— Hij wenscht mijn hulp niet, zegt hij ! Die jonge dwaas ! Hij beseft niet, aan welk gevaar hij bloot staat, zoodra Marybound, die heel scherpe oogen heeft, tot de ontdekking komt, dat zijn luitenant hem heeft doorzien en dus aan zijn ondergang gaat werken ! Hij schijnt Marybound niet te kennen — tenminste niet goed ! Maar ik ken hem des te beter. En of die jeugdige domoor nu mijn hulp aanvaardt of niet — ik zal acht op hem blijven slaan, want ik vind hem een ferm knaap, en ik wil niet, dat hem een ongeluk overkomt !

— Je praatte van een samenkomst tusschen Marybound en de vrouw, die om zeven uur zou plaats hebben. Denk je haar na te gaan ?

— Dat spreekt immers vanzelf ! Ik moet tot iederen prijs trachten te ontdekken, wat zij met Marybound te beraadslagen heeft !

— Maar ze moet van avond optreden !

— Juist, en daarom kunnen wij er wel op rekenen, dat de plaats der bijeenkomst niet ver is van het Morris theater. Misschien heeft die samenkomst plaats in een groot restaurant waar zij tevens gaan dineeren.

— Ja, dat ligt het meest voor de hand — ofschoon zij dingen van gewicht, die niet voor

andermans ooren bestemd zijn, wel niet in een volle eetzaal zal bespreken !

— Dat spreekt vanzelf ! En daarom moeten wij onze maatregelen nemen. Want ik reken op je hulp, Brand.

— Reken op mij ! Maar de partij, die zij vanavond in haar huis geeft ?

— Die begint pas na afloop van de voorstelling, om half twaalf !

— Je zou daar immers als hulpbediende zijn gebleven ?

— Dat was oorspronkelijk mijn doel, en als het mogelijk is, kom ik mijn „ongesteldheid ook nog te boven, en bied mijn diensten aan ! Het zou van veel belang zijn, als ik daar was !

— Maar dan loopt je leven gevaar ! riep Brand verschrikt uit. Zoo niet van haar kant, dan toch van de zijde van Kingsford, want die kon van nacht wel eens een kijkje komen nemen !

— Daar zou ik het op aan laten komen ! Ik ken het huis door en door — en hij kent het niet, dat is van morgen wel gebleken ! En iemand die precies de inrichting van een huis kent heeft een grooten voorsprong op degenen, die het maar oppervlakkig bezichtigd hebben ! En nu zullen wij haastig aan het werk gaan, mijn waarde, want er valt nog heel wat te doen. Daar onze tegenpartij zoo slim is, moeten wij al onze krachten inspannen — om nog slimmer te zijn !

Precies om zeven uur hield de auto van kapitein Marybound stil voor een groot restaurant in een der zijstraten van Broadway, op ongeveer tien minuten loopens verwijderd van het Morris Theatre.

De politiekapitein was in burger. Hij ging

vlug het gebouw binnen, waar men hem scheen te kennen, en eerbiedig nastaarde.

In de vestibule kwam de gerant dadelijk op hem toelopen, en wisselde op fluisterenden toon vlug een paar woorden met hem.

Toen ging Marybound verder, vergezeld door den gerant, en liep met hem een zeer lange gang in, gelijkvloers, met kamerdeuren aan weerszijden.

Bijna aan het einde daarvan haalde de gerant een sleutel te voorschijn, opende daarmee een der deuren, en zeide zacht :

— Deze kamer is uitstekend geschikt. De twee aangrenzende vertrekken zijn op slot, en ik zal zorgen dat er niemand komt. Apropos — ik ben bijna door mijn voorraad heen ! —

— Maak je maar niet ongerust, man — die kapiteil gauw weer worden aangevuld ! zeide de zal heen met een grijnslachje.

Hij was reeds binnen getreden, de gerant knikte hem familiaar toe, vertrok, en sloot de deur achter zich.

Er verliepen ongeveer vijf minuten, en Marybound had al een paar malen ongeduldig op zijn polshorloge gekeken, toen de sleutel weer in het slot knarste, en de gerant Colleen Stevenson binnen liet, die hem met groote hoffelijkheid had begroet.

Zoodra de deur weer gesloten was, en de twee alleen waren begon Marybound woedend, de vrouw bij de polzen vattend :

— Wat was dat, wat je mij vanmiddag telefoneerde ? Was dat ernst ? Heeft die bemoeial het gewaagd, je het hof te maken ?

Zij keek hem verbaasd aan, en zei :

— Van middag scheen je dat volstrekt niet zoo erg te vinden !

— Ik zei, dat jij hem den gang had moeten laten gaan — en dat is een heel andere zaak ! Een verliefd man is altijd een ezel, en doet zijn werk niet naar behooren. Maar daarom kan ik wel jaloersch zijn — en dat ben ik !

— Wees voor mijn part jaloersch, maar laat alsjeblieft mijn polzen los, want ik moet van avond spelen, en die blauwe plekken zouden niet heel erg mooi staan !

Hij liet haar los, liep een paar malen heen en weer over het dikke kleed, en kwam toen vlak voor haar staan !

Op gedempten toon begon hij te spreken :

— Daar moet in ieder geval een einde aan komen, en vlug ! Overmorgen is die groote zaak en ik verkies niet, dat die mislukt. Omdat een van mijn ondergeschikten de rol van heilige wil spelen, van-kruidje-roer-me-niet ! Ik ge-

loof dat hij iets vermoed !

— Dat geloof je ? vroeg zij sarcastisch. Maar mijn goede man — hij weet op een beetje na alles ! Waarom doorzocht hij mijn huis, van kelder tot zolder ? Waarom wilde hij zelfs den inhoud van mijn correspondentie zien ? Als O'Mara mij niet gewaarschuwd had, zou ik misschien tegen de lamp zijn geloopt ! Maar er is iets veel ergers nog, en ik waarschuw je, John, wij zijn allebei voor de haaien, als je geen maatregelen neemt, als een man !

De kapitein verbleekte een weinig, en vroeg met haperende stem :

— Wat kan er dan nog meer zijn ?

— Niets anders dan dat Kingford jou en O'Mara niet alleen wantrouwt, maar alleen nog op een paar bewijzen wacht om jullie ten onder te brengen ! Dat is een van die kerels, die hun plicht boven alles stellen ! Heeft O'Mara je dan nog niets verteld ?

— Dat kon hij niet ! Ik ben de laatste drie uren niet op mijn bureau geweest ! Zeg dan toch wat er is ? Wat kan Kingford weten ?

— Hij weet bijna alles ! En wie denk je wie het hem heeft mededeeld ?

— Geef me nu geen raadseltjes op ! zeide Marybound woest. Daarvoor ben ik niet in de stemming ! Spreek duidelijke taal, wat ik je verzoeken mag !

— En wese jij een beetje beleefder ! zeide Colleen scherp. Je hebt geen straatmeid voor ! John Raffles is de man, die hem heeft ingelicht, en hem tegen jou en O'Mara gewaarschuwd heeft !

Marybound werd aschgrauw, en er kwam een gevaarlijke flikkering in zijn oogen.

Die hand die hij op haar arm legde, trilde toen hij op schorren toon zeide :

— Hoe weet je dat ?

— Luister ! Toen de politieauto terugreed, vond Kingford een briefje in zijn zak, dat hij ontvouwde, en zoo dom was, zonder voorzorgen te lezen, zoodat de agent die naast hem zat er kennis van kon nemen. Dadelijk daarop reed hij naar mijn huis terug. Die agent staat in onzen dienst. Het was Hare.

— Wat stond er in dat briefje ? vroeg Marybound, wiens lippen trilden.

— Maar een paar woorden : „Bel precies om vier uur Main Branch no. 19307 op. Neem U in acht voor degenen die gij verdenkt. Ik heb U belangrijke mededeelingen te doen. R.”

— Om vier uur was ik al van het bureau weg — heeft Kingford opgebeld ?

— O'Mara zegt dat hij het deed ! En werden

er geen pogingen gedaan om Raffles aan het andere einde van de lijn te grijpen? vroeg Marybound woest.

— Denk je dat Raffles gek is? Hij had de lijn eenvoudig verlengd!

— Waren O'Mara en Hare bij de agenten, die Kingsford had uitgestuurd?

— Neen! Hij had O'Mara blijkbaar opzettelijk iets anders opgedragen. Hare had straatdienst.

— Wie kan hem dat briefje in zijn zak hebben gemoffeld?

— Dat kan niemand anders gedaan hebben dan een oude hulpknedht, die met het oog op mijn partij van van nacht mee hielp aan de voorbereiding, en die eensklaps verdwenen is. O'Mara houdt vol, dat niemand anders het kan hebben gedaan, want hij hield de deur open.

— Dus je vermoedt.....

— Dat die zoogenaamde oude knecht Raffles was en dat weet ik nu bijna zeker!

— Heb je nog meer aangename berichten?

— Tot mijn spijt — ja! Ik ben er namelijk zoo goed als zeker van, dat die nagemaakte bediende zijn tijd in mijn huis goed heeft besteed, en dingen heeft ontdekt, die beter verborgen konden zijn gebleven! We hebben kaarsvet gevonden bij de geheime deur — en in mijn huis zul je nooit een kaars vinden, omdat ik als de dood ben voor brand — en aan het pakje brieven in geheimschrift, die wij tweeën gewisseld hebben, en dat ik natuurlijk bijtijds in veiligheid had gebracht, voor Kingsford kwam, ontbreken er twee!

— Hel en duivel! schreeuwde Marybound, die zich niet meer kon inhouden. Hij zal ze ontcijferen, die hond.....

— En dan den inhoud waarschijnlijk aan zijn vriend Kingsford mededeelen! voltooide Colleen den zin ijskoud.

Marybound bleef haar een oogenblik aanstaren, met uitpuilende oogen, een weinig voorover gebogen, en met zijn vuist leunend op de tafel.

Een kort oogenblik was het hem, alsof een ijzeren vuist hem in den nek had gegrepen, en hem ter aarde zou werpen.

Het was alsof een voorgevoel hem zeide, dat hij juist even te lang in de modder had rondgetrappeld, en dat zijn noodlot hem ging achterhalen.

Maar toen schudde hij zich, alsof hij met geweld iets van zich afwierp, en sprak op heeschen toon:

— Dat maakt aan alles een einde! Die twee

moeten weg, en zoo spoedig mogelijk! Je weet zeker dat Kingsford er niet aan denkt, tot onze partij over te gaan?

— Ik ben er volkomen zeker van! Liever zou hij zich een kogel door den kop jagen, ik ben er vast van overtuigd, dan met ons mede op te deelen! Ik ken dat ras! En reken er op, Marybound — als hij je snapt, zal hij onverbiddelijk zijn, en je als een paling stroopen!

Marybound was opnieuw zeer bleek geworden, van een vale, ziekelijke bleekheid.

Maar in zijn oogen was een doodvonnis te lezen.

— Luister! begon hij weer. Je begrijpt wel, Colleen, dat ik niet tot hiertoe ben gegaan, om nu door een melkmuil van een dienstklopper beentje te worden gelicht.

— Doe wat je wilt — maar wees tenminste zoo verstandig, dat zaakje van overmorgen prijs te geven! Het is nu te gevaarlijk, en....

— Nooit! viel Marybound haar ruw in de rede. Denk je dat ik een zaak laat loopen, die ons misschien voor goed boven Jan brengt? Een zaak die aan schoone winst per hoofd veertig duizend dollar kan opleveren? Ik denk er niet aan! En wat meer is — ik hoop twee vliegen in een klap te slaan! Misschien zelfs wel drie! Kingsford moet op die zaak worden uitgestuurd!

— Ben je gek geworden? vroeg Colleen verschrikt.

— Ik ben nog nooit zoo goed bij mijn verstand geweest! Ik zeg je dat je luisteren moet! Ik zal je mijn drie vliegen met name noemen. De eerste is onze winst, de tweede, dat Kingsford zijn argwaan zal laten varen, als hij ziet dat ik hem zelf op die zaak uitstuur — en de derde is, dat Kingsford van deze onderneming niet terug zal keeren!

Colleen deed een stap achteruit, en keek den politiekapitein strak aan.

Toen vroeg zij langzaam:

— Is dat noodig?

— Het is onvermijdelijk!

— Dan moet het natuurlijk ook gebeuren! Maar — het is toch wel jammer! Ik had nog gehoopt, hem over te halen!

— Geloof je zelf dat dit kan, Colleen?

— Neen, eerlijk gezegd, geloof ik het niet. Het is pijnlijk voor mijn eigenliefde — maar hij zal zijn plicht om mijnentwille niet verzuken.

— Dan is hiermede zijn vonnis uitgesproken!

— En — hoe stel je je dat voor?

— Oh, O'Mara schiet buitengewoon zuiver

— en hoe licht verdwaalt er niet een kogel ! Het is zoo donker op die plek ! Natuurlijk moet alles van te voren zorgvuldig worden berekend. Bedenk, Colleen, wat er aan dit zaakje verdiend kan worden ! Je doet toch mee ? !

— Wat een vraag ! Natuurlijk doe ik mee Maar onder een voorwaarde — er mag van het goedje ditmaal niets in mijn eigen geheime kelders worden opgeborgen ! Ik bedank er voor, om gesnapt te worden, en die kans is groot, nu Raffles in mijn huis aan het snuffelen is gegaan !

— Zou je je er ditmaal niet liever heelemaal buiten houden ?

— Neen ! antwoordde zij vastberaden. Het is een soort van sport voor mij geworden, waar ik niet meer buiten kan ! Als er gevaar dreigt, des te beter ! Maar ik behoef niet met opzet mijn laatste troeven uit de handen te geven — door de kisten bij mij te laten brengen ! Er zijn wel andere plekken !

— Maar die zijn lang niet zoo goed ! zeide Marybound, die in duistere gedachten verzonden was geweest. Komaan Colleen — het is toch bijna onmogelijk, dat de toegang ontdekt wordt, door iemand die het geheim niet kent !

— Voor Raffles is niets onmogelijk ! Hij behoeft maar de derde steeg naar de Kade toe een tiental meters binnen telooopen, en als hij de man is, voor wien ik hem houd, dan vindt hij het wel.

— Stil toch, spreek niet zoo luid ! beval de kapitein schor.

— Onzin ! de kamers naast ons zijn leeg en op slot gedraaid ! En je ziet dat er een dik gordijn voor de gangdeur hangt ! Tenslotte zal Mike de gerant er wel voor zorgen, dat hier niemand in de buurt komt !

— En toch moeten we voorzichtig zijn ! Vervloekt, ik heb mij nog nooit zoo onzeker en zoo slap gevoeld. Het is me alsof er onheil dreigt ! Maar ik wil er niet aan toegeven — we zullen eens zien, of krachtige middelen hier niet helpen ! Aan het werk dus ! De zaak gaat door ! De jongens komen overmorgen op het afgesproken uur aan steiger 15, dat is op een na de eerste van de Fulton Street af. Het heet dat ik het plannetje ontdekt heb, en ik breng een groote politiemacht op de been, waarover mijnheer Kingsford zijn bevel krijgt. Maar het spreekt vanzelf, dat die naar een heel andere plek gezonden wordt, zoodat we aan steiger 15 de handen zoo goed als vrij krijgen. Natuurlijk zullen daar ook wat agenten zijn — maar ik

zal er voor zorgen dat dat allen vrienden van ons zijn !

— Liggen er aan steiger 15 geen andere booten ?

— Alleen maar ledige zolderschuiten. Daar is voor gezorgd. Er zullen ook auto's klaar staan, maak je niet ongerust, alles zal op rolletjes loopen ! En de boel moet bij jou worden opgeslagen daar is nu eenmaal op gerekend !

— En als Raffles het ontdekt ?

— Hij zal het niet ontdekken, want je zult toch niet zoo dom zijn, weer zoo'n zoogenaamden ouden hulpknecht zonder goede getuigschriften in huis te nemen ?

— Zijn getuigschriften waren uitstekend !

— Dan houd je je aan je eigen bedienden, en je neemt geen helpers meer aan ! hernam Marybound ongeduldig.

— Hij kan zijn ontdekkingen openbaar maken ! hield Colleen vol.

— Bedoel je dat hij er een stukje over in de krant gaat schrijven ? vroeg Marybound spottend. En al deed hij zooiets — wat zou dat dan nog helpen ? Ik ben de politiechef in de wijk waarin jouw huis ligt, en als ik een onderzoek instel — wel, dan ontdek ik natuurlijk niets ! Neen, van dien kant vrees ik geen gevaar ! En overigens, tusschen nu en overmorgen kan ik onmogelijk de jongens waarschuwen om een nieuw plan op te maken ! Vergeet niet dat ze op het oogenblik nog in open zee zijn met hun motorboot ! Maar ik beloof je dat, dat de laatste maal zal zijn geweest, als je soms bang bent ! En we zullen zoo gauw mogelijk de kisten weer bij je laten weghalen ! Koopers zijn er al in overvloed, meer dan we tevreden kunnen stellen, en het goedje behoeft dus maar een paar dagen in je kelder te blijven ! En wat Kingsford betreft — met hem hebben we afgedaan ! Overmorgen knijpt hij uit — hij heeft zijn eigen lot bezegeld, de ezel ! Hij is te gevaarlijk — hij moet weg !

Hij had een blik op zijn horloge geworpen, en ging nu voort :

— Als jij vanavond nog moet comédie spelen, dan zou ik maken dat ik weg kwam ! Om half twaalf in je huis ! Ik ben immers onder je gasten ?

— Dat geloof ik haast wel, ! antwoordde Colleen met een glimlach. Je komt kijken of er geen drank verbruikt wordt !

Zij had haastig haar tasch en bont opgenomen, en liep naar de deur.

— Je moet schellen — de deur is op slot Mike heeft ons hier ingesloten, zoodat niemand

ons bijeen kon vinden! zeide Marybound.

Het duurde nog een minuut, voor er vlugge stappen klonken, en de gerant eigenhandig de deur weer opende, en zijn sluw vossengezicht toonde.

— De weg is vrij — ga jij eerst Colleen — dan zien ze jullie niet samen in de vestibule.

Colleen Stevenson knikte Marybound toe, en zei zacht:

— Tot twaalf uur dan!

Toen ging zij heen, en een paar minuten later volgden Marybound en Mike haar.

En toen zij uit het gezicht verdwenen waren ging de deur van een der aangrenzende kamers heel langzaam open, een paar doordringende oogen namen den toestand eens op, en zagen dat de gang verlaten was.

Toen trad een kellner haastig naar buiten, sloot de deur geruischloos met een sleutel, en begon vlug en zonder eenig geluid te maken op zijn beurt de gang af te loopen, tot hij aan het einde daarvan verdween om den hoek van een portaal, geluidloos als een geestverschijning.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK VI.

TUSSCHEN TWEE STEIGERS.

Toen luitenant Kingsford dienzelfden nacht om over twaalfen naar zijn eenvoudige woning terugkeerde, na een zwaren dienst, gaf zijn hospita hem een briefje, dat omstreeks een uur tevoren voor hem bezorgd was.

Hij brak het haastig open, en las het volgende :

— „Luitenant Kingsford ! Er is dezen avond een aanslag op Uw leven beraamd. Overmorgen moet gij door een verdwaalden kogel in den rug getroffen worden. Gij wordt te lastig voor zekere lieden. Ik was in staat, het complot af te luisteren in het groote nachtlocaal op eenhoek van Broadway. Ik zal U nadere bijzonderheden mededeelen, per telefoon, aan Uw eigen woning, van nacht om half een. En ik raad U dringend aan, luitenant, voor een kort oogenblik Uw vijandschap jegens mij te laten rusten ! Het komt soms voor, dat tegenstanders een verbond sluiten tegen een gemeenschappelijken vijand, denk daaraan ! Later kunt gij doen wat gij wilt, het gaat om Uw leven.”

En deze brief was voluit ondertekend met den naam van John Raffles.

Kingsford was ongetwijfeld een moedig man, maar toch verbleekte hij een weinig bij het lezen van deze waarschuwing. Meer dan iemand anders had hij reden, om aan te nemen, dat zij ernstig gemeend was.

Toen vroeg hij kortaf aan de slaperige hospita, die met lodderige oogen op den drempel stond, en naar hem keek :

— Wie bracht dat briefje ?

— Ik weet het niet, luitenant — het is zeker onder de woningdeur geschoven, want ik vond het in den gang liggen !

Hij beet zich even op de lippen. Ja, dat was wel een methode van dien drommelschen schelm. Hij zei kortaf !

— Wat mij betreft kunt U nu wel gaan slapen, want ik zal U niet meer noodig hebben.

De hospita wenschte hem goeden nacht en verliet het vertrek.

De kleine pendule op den schoorsteenmantel wees vijf minuten voor half een.

Kingsford zette langzaam zijn pet af, en

ontdeed zich van zijn blauwe overjas met de strepen op de mouw.

Hij stak een sigaret aan, nam toen weer het briefje ter hand, en las het nogmaals over.

Ook dit was in blokletters geschreven, op papier, zooals men het in iedere „drugstore” van New York kan krijgen. Zelfs de meest bekwame expert zou er niets bijzonders aan hebben kunnen zien.

Plotseling deed het scherpe geratel van de telefoon op zijn schrijftafel hem uit zijn gemijmer opschrikken.

Hij liep haastig op het toestel toe, en nam den hoorn ter hand.

Onmiddellijk klom een heldere stem, die zei:

— Met wie spreek ik !?

— Hier is luitenant Kingsford !

— Ja ik herken Uw stem ! Hier is John Raffles ! Hebt ge mijn briefje gelezen ?

— Zooeven !

— Geloofst gij dat het waarheid bevat ?

— Ja, dat geloof ik ! Waarom zoudt ge mij ook bedriegen ? Wilt ge mij zeggen wat er gaande is ?

— Dat was juist mijn voornemen ! Luister dus, luitenant !

En nu klom gedurende eenigen tijd niets anders dan die heldere, metalen stem. En Kingsford vernam den ganschen moorddadigen toelag, het geheele bloedige complot.

Hij vernam ook, dat Raffles de vrouw gevolgd was van haar woning af, en langs een achterdeur het nachtlocaal was binnengesloopen, vermomd als kellner, omdat hij wel van tevoren had geweten, dat stellig een of ander restaurant de plek van samenkomst zou zijn, daar Colleen Stevenson over een uur reeds op de planken moest staan. Hoe hij zich verder toegang had weten te verschaffen door middel van een looper in een vertrek grenzend aan de kamer waar Marybound en Colleen zich bevonden, en op die wijze het grootste en belangrijkste deel van hun gesprek, staande in den gemeenschappelijken schoorsteen, had kunnen afluisteren.

Kingsford had Raffles geen enkele maal in

de rede gevallen, en toen deze zweeg, zei hij pas:

— John Raffles je weet met wien je spreekt. Ik ben een man van mijn plicht, en ik moet je wel als een vijand beschouwen. Maar ik ben geen schurk, en daarom dank ik je voor je waarschuwing.

— Ik ben U erkentelijk, luitenant — maar Uw dank is niet voldoende! Wij zullen moeten samenwerken, vrees ik!

— Hoe zoo? vroeg Kingsford en dadelijk klomk zijn stem weer koel en uit de hoogte: Geloofst gij dat ik het alleen niet af kan?

— Dat geloof ik inderdaad! Gij weet immers dat O'Mara een scherpschutter is?

— Ongetwijfeld!

— Maar ik behoef hem niet mee te nemen!

— Maar als Uw chef, kapitein Marybound dat beveelt?

— Dan behoef ik het nog niet te doen!

— Dat zal achterdocht baren! Men zal begrijpen dat gij gewaarschuwd zijt, en U op een andere wijze van kant maken! Er zijn er nog meer, die voor een paar duizend dollar en desnoods voor heel wat minder een lastige potkijker als gij zijt uit den weg willen ruimen!

Kingsford beet zich even op de lippen, want hij moest erkennen, dat er waarheid school in de woorden van Raffles. Voor O'Mara zou eenvoudig een ander in de plaats worden gesteld. En hij vertrouwde niemand meer, op dit oogenblik.

— Wat zoudt gij in mijn plaats doen? vroeg hij tenslotte als met tegenzin.

— Ik zou O'Mara kalm laten meegaan, zoodat Marybound er op rekent, dat alles volgens het programma wordt afgewerkt! Dan zou ik verder toestaan dat een van mijn eigen helpers dien man bijtijds onschadelijk maakt. Ik zou verder rustig wachten, tot de smokkelwaar in de geheime kelders van Colleen Stevenson is gebracht — dan zou ik een inval doen met betrouwbare mannen, de vrouw arresteren, en tenslotte Marybound aan de kaak stellen!

— En — zoudt gij voor den rechter, om mij te steunen in mijn beschuldigingen, willen verklaren, en herhalen wat gij nu zegt? Om duidelijker te zijn — zoudt gij als getuige willen optreden?

Een kort lachje klomk door de telefoon, en toen weer de stem van Raffles:

— Gij zult erkennen, luitenant, dat gij daar zeer veel van mij vraagt! Gij kunt er even goed op aandringen, dat ik mij onmiddellijk zelf in arrest ga stellen! Op Uw dankbaarheid maak ik geen sprake — maar wel op een weinig

toegeeflijkheid! Is het U voldoende als ik het schriftelijk bekrachtig? Bedenk, dat O'Mara een lafaard is, en dadelijk door den mand zal vallen en den kapitein zal aanklagen, zoodra hij ziet, dat het mis loopt, en hij gelooft, daardoor zijn eigen huid te kunnen redden!

— En — waar blijft O'Mara, terwijl ik den inval bij Colleen doe?

— Oh, in het beste gezelschap — in het onze! antwoordde Raffles rustig. Gij kunt hem weer terug te krijgen, zoodra gij hem noodig hebt — geboeid en wel!

— En — gij gelooft er voor te kunnen instaan, dat O'Mara niet tot schieten zal toekomen, overmorgen?

— Met mijn leven sta ik er voor in, Luitenant! Laten wij elkander goed begrijpen. — Wij zijn geen vrienden, ik weet, dat gij mij opjaagt, maar gij zijt nog te jong om te sterven, en, of gij het wilt hooren of niet — ik acht U hoog om Uw moed, Uw plichtsbesef, en Uw ijver! Een sluipmoord zal ik nimmer toelaten! Ik en mijn mannen zullen zijn op de plek, waarheen gij U overmorgen moet begeven, en het overige kunt gij gerust aan mij overlaten!

Nog even weifelde Kingsford — en toen was zijn besluit genomen. Ten allen tijde heeft men dieven met dieven kunnen vangen! Waarom zou hij de hulp van dezen man niet aanvaarden, wiens geheimzinnige macht hij had leeren kennen — vrij om hem later de straf te doen ondergaan dien hij verdiende?

En zoo klomk dan zijn antwoord, kort en krachtig:

— Ik neem Uw hulp aan — en daardoor stel ik als het ware mijn leven in Uw hand! Wat eischt gij als belooning?

— Niets anders dan dat ge mij mijn gang laat gaan gedurende twee dagen! En voor het overige — denk ik mij zelf te beloonen!

De nacht van „De groote onderneming” was zeer donker. Er was in het geheel geen maan, en de lucht was zwaar betrokken.

Het kon omstreeks een uur zijn, toen een scherp oog eenige beweging had kunnen bespeuren, terzijde van een groote plaatijzeren loods aan het begin van een tamelijk breede, houten pier, die het nummer „5 Old” draagt, en die gelegen is niet ver van den uitersten punt van Manhatten.

Het waren de agenten van Luitenant Kingsford, acht in getal, die zich daar verborgen hadden.

O'Mara was er ook bij.

Kingsford zelf liep ongeduldig heen en weer, in een verre van rooskleurig humeur.

Eigenlijk had hij spijt van zijn toezegging aan Raffles.

Het was zijn eer te na, dat hij moest bouwen op de hulp van een buiten de wet gestelden, geduchten avonturier, dien hij zeker niet zou aarzelen te arresteeren, zoodra de gelegenheid er gunstig toe was.

En toch — een paar malen, als hij in de buurt was van O'Mara, zag hij in diens oogen een valsch licht, dat hem waarschuwde, en dat hem er toe bracht, de hulp van Raffles toch niet al te licht aan te slaan. De kerel zag er zoo verraderlijk uit dat Kingsford nu en dan de lust in zich voelde opkomen, hem eenvoudig neer te schieten, als een dolle hond.

Hij begreep echter dat dit onmogelijk was, en dat hij dan de geheele zaak zou bederven.

Aan den anderen kant kon O'Mara onmogelijk iets doen, voor er op die plek een zekere verarring ontstond.

De agenten stonden allen in gespannen verwachting.

Allen waren brave kerels, bereid om hun plicht te doen, en zij geloofden allen in vollen ernst, dat zij aanstonds op die plek een goeden slag zouden slaan.

Op den steiger was het zoo volkomen donker, dat men er bijna geen hand voor oogen kon zien.

Heel aan het einde pinkte een klein, rood lichtje, en dat was alles.

En hoe meer de minuten verstreken, hoe meer de onrust van Kingsford toenam.

Aanstonds zou het schip met de zoogenaamde smokkelaars komen opdagen, die alleen maar een opdracht hadden, de aandacht van de politie af te leiden.

En waar was Raffles? Hoe scherp hij ook toekeek, hij kon niemand ontdekken, behalve zijn eigen agenten, al was het dan ook heel onduidelijk, en al kon men weinig anders onderscheiden dan hun uniformen en hun petten.

Was hij misschien binnen in de loods?

Dat leek onmogelijk, want de deur was stevig gesloten, niet alleen met het gewone slot, maar ook met een zware ketting en hangslot, en de zeer kleine ramen waren wel drie meters boven den grond aangebracht.

Had hij misschien verraad gepleegd?

Slechts een enkele seconde stond Kingsford bij die gedachte stil, en toen verwierp hij ze met verontwaardiging en vol schaamte.

Want hij was iemand, die ook aan zijn vijanden recht liet wedervaren, en die hun de volle maat gaf. Neen, dat was niets voor een man als Raffles.

Hij wist zeker dat hij zijn woord zou houden. Hij zou er zijn, en bijtijds!

Om even voor half twee klonk er plotseling een geluid, alsof een boot met haar berg hout langs den steiger stuurde, en toen kraakte de zware meerpaal, onder het aantrekken van den aanlegkabel.

En dadelijk was alles in rep en roer.

Kingsford fluisterde een paar korte bevelen, en de agenten slopen nog wat verder de pier op, zich diep bukkend en gaande van loods tot loods.

Op deze wijze raakten zij eenigszins verstrooid O'Mara was een van de laatsten.

Hij wachtte vol ongeduld, tot dat de jongens op de boot zouden beginnen te vuren, zooals de afspraak was, om onmiddellijk daarna weer weg te varen.

Nog enkele seconden, en toen schoten de eerste roode vlammen van de revolvers door het nachtelijk duister en knetterden de schoten.

De agenten bukten zich nog dieper, en vuurden terug, half in het wilde weg.

O'Mara, met een schittering van helse vreugde in zijn oogen, hief zijn wapen op, staande in de schaduw van de groote loods, en mikte zorgvuldig op de gedaante van Kingsford. Hij wilde juist den trekker overhalen, toen hij een stekende pijn aan de dij voelde. Onwillekeurig bracht hij de hand daarheen en op hetzelfde oogenblik begon hij te wankelen. Een duizeling beving hem, en een roode nevel begon voor hem op en neer te golven. De revolver ontzong aan zijn krachteloze hand en viel kletterend op den houten vloer. Kingsford had zich snel omgewend op dit geluid, en verbleekte. Hij begreep wel, dat hij op het allerlaatste oogenblik aan den dood ontsnapt was.

Men hoorde luid vloeken aan het einde van de pier, en toen het snelle knetteren van een bootmotor. Een paar agenten wilden wegsnellen, om de politieboot gereed te maken voor de achtervolging, maar een kort, scherp bevel van Kingsford weerhield hen.

— Laat hen maar gaan! Het is maar een loos alarm, jongens! Wij kunnen onzen tijd beter besteden! We zullen de boot gebruiken — maar niet om die slimme vogels te achtervolgen! Wij moeten hen dat alleen maar laten gelooven!

Op dat oogenblik slaakte een van de mannen een gedempten kreet. Hij was bijna gestruikeld over een roerloos lichaam, dat languit op den vloer lag. De agent liet even zijn zaklamp stralen, en riep toen verbaasd uit:

— Maar voor den drommel — dat is O'Mara — Is hij geraakt? Ik kan heelemaal geen wond, en zelfs geen druppeltje bloed zien!

— Hij schijnt bewusteloos te zijn! zeide Kingsford kortaf.

— Moeten wij hem niet meenemen, luitenant?

Kingsford wilde hiervoor reeds bevel geven, toen het hem inviel, dat Raffles gezegd had, voor O'Mara te zullen zorgdragen! En nog voor hij den mond had kunnen openen, traden er twee agenten uit de zwarte schaduwen, te voorschijn, namen zonder een woord te spreken, O'Mara bij de schouders en de voeten op, en droegen hem snel naar een auto, die

als bij tooverslag aan het begin van de pier was verschenen, en die onmiddellijk wegreed, met den bewusteloze en de twee dragers. Terwijl de andere agenten verbluft het voertuig nakeken, zonder iets van het geval te begrijpen, raapte Kingsford de revolver op, die O'Mara had laten vallen. Bijna was hem een kreet ontsnapt. Het magazijn bevatte geen enkele patroon meer!

Het was duidelijk, dat Raffles zelf of een van zijn helpers kans had gezien O'Mara zijn revolver te ontfutselen, van de patronen te ontdoen, en weer in de tasch te steken, zoodat hij er toch niets mee had kunnen uitrichten. Met onverholen bewondering keek Kingsford de snel wegrijdende auto achterna, en een van zijn agenten hoorde hem tot zijn verbazing mompelen:

— Een genie! Het is waar — alleen geniaal in de boosheid, maar toch een genie!

▲

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

▼

HOOFDSTUK VII.

HOE RAFFLES ZICHZELF BELOONDE.

Kingsford liet geen tijd verloren gaan, bekommerde zich voorloopig niet verder om O'Mara, maar scheepde zich dadelijk in, en voer met de snelle politieboot zoo vlug mogelijk over de Hudson en om den punt van Manhattan heen, vervolgens East River op en toen heel voorzichtig voorbij steiger No. 16.

Een enkele blik was voldoende om hem te laten zien, dat hier alles reeds afgelopen was.

Er lag een groote motorboot aan den steiger een zeewaardig schip en zijn geoeffend oog zag zelfs in de duisternis, dat het vaartuig zeer hoog op het water lag en dus ongeladen was. Men had blijkbaar zoeven reeds de vaten en kisten met gesmokkelde drank uitgeladen en weggevoerd, want van vrachtauto's was ook niets meer te bespeuren.

Waarschijnlijk was men op dit oogenblik reeds bezig, de geheele lading die honderd duizenden waard was, in de geheime kelders onder het huis van Colleen Stevenson op te stapelen.

Hoe dat mogelijk was, zonder dat een enkele politieagent het bemerkte — dat begreep Kingsford niet, en hij stelde er ook geen belang in. Dat zou naderhand wel aan het licht komen.

Waarschijnlijk bestond er een of andere gang onder den grond tusschen een schijnbaar onschuldig pakhuis en den geheimen kelder.

Hoe hij daar moest komen, was hem ook nog niet recht duidelijk, maar hij vertrouwde nu stellig op de hulp van Raffles.

Die zou hem wel bijtijds inlichten!

Hij voer dus kalm verder, tot aan steiger 52, die recht tegenover Stanton Street gelegen is.

Hier gingen de politieagenten aan wal.

Kingsford wist, dat hij op deze mannen kon rekenen, als op zich zelf.

En een gevoel van blijdschap doortilde hem — gelukkig waren het uitzonderingen,

die wormstekige elementen bij het politiekorps!

De agenten trokken in twee afzonderlijke groepjes en met een onderlingen afstand van ongeveer vijftig meters door de geheele Stanton Street.

Er is maar heel weinig verkeer op dit uur van den nacht.

Kingsford had het huis van Colleen Stevenson bijna bereikt, toen hij bleef stil staan bij het zien van een klein groepje agenten, drie man sterk, die daar op hem bleken te wachten, en waarvan er een hem tegemoet trad met de gefluisterde woorden:

— Wij zijn — gestuurd door het hoofdbureau, luitenant! Er is een boodschap gekomen. Gij hebt immers gezegd, dat gij meer mannen moest hebben?

— Ik heb er geen oogenblik aan gedacht! antwoordde Kingsford scherp. Wanneer kwam die boodschap?

— Zoowat een half uur geleden!

— Schriftelijk of mondeling?

— Schriftelijk! En dit moest ik U geven! Het werd gebracht door een grooten kerel in een chauffeurslivrei, die dadelijk weer verdween!

Hij stak Kingsford een stukje papier toe, en deze ging het lezen bij het licht van een straatlantaarn.

Het bevatte slechts de woorden:

— „Ga de derde steeg in de richting van de Kade in, rechts. Volg ze over een afstand van tien meters. Breek de kleine deur open, die gij daar zult vinden. De rest wijst zich van zelf. Raffles.”

— Bij mijn ziel — die man is weergaloos! riep Kingsford vol bewondering uit. Maar ik ken jullie niet!

— We zijn van het hoofdbureau, mijnheer! zeide de man schouderophalend, en trad achteruit.

— Maar waarom nog meer hulp?

— Omdat er gevreesd wordt, dat de smokkelaars in het huis van die vrouw feest vieren — en zij zijn misschien wel met zijn tien!

— Dan is het wat anders! Vooruit dan — en ik beloof jullie een flinke belooning, als wij veilig de geheele partij drank hebben achterhaald, en zooveel mogelijk van de kerels hebben geknipt!

De drie agenten sloten zich dus aan, en het geheele troepje liep weer haastig terug, in de richting van de Kade, en sloeg de derde steeg in, niet veel meer dan een slop, waar het stikdonker was.

Na op den gis tien meters te zijn voortgegaan knipte Kingsford zijn zaklantaarn aan, en zag bij het licht daarvan dat hij vlak voor een zeer smalle en vervelooze deur stond, in een blinden muur.

Het slot was stevig, maar de agent, die het briefje gebracht had, wist het te openen, en allen drongen snel binnen.

Waarop de laatste man het deurtje weer dicht duwde.

Het was noodig, eenige lampen te laten branden, want er heerschte een Egyptische duisternis in de smalle gang, waarin men zich nu bevond. Een eind verder was een deur, zeer stevig, maar die wagenwijd open stond. Een eind electrisch draad hing er los naast, en Kingsford zei zacht tot den brigadier die hem vergezelde:

— Maar voor den drommel, dat is de draad van een alarminrichting!

Deze knikte verbaasd en zei:

— Ik begrijp er niets van! de kerels kunnen dat toch niet zelf hebben gedaan! Iemand moet ons al voor zijn gegaan, die ook die deur heeft weten open te krijgen.

— Raffles! altijd Raffles! mompelde Kingsford voor zich heen. Hij moet dat gedaan hebben, om den weg voor ons vrij te maken! Vooruit maar!

De gang werd plotseling breder, en omstreeks vijf meters voorbij deze deur mondde een breede zijgang er in uit, eveneens afgesloten met een zeer sterke deur — en ook beschermd door een alarmsignaal, maar dit was intact!

Ongetwijfeld was het langs dezen weg, door die breede gang, dat omstreeks een uur geleden de kisten en vaten met drank waren aangevoerd!

Het smalle deurtje was blijkbaar slechts een ingang voor de ingewijde vrienden!

De agenten moesten zeker wel een minuut of vijf tamelijk snel voortloopen, voor zij het einde van de gang bereikten — en al weder

een sterke deur aantroffen, die zij niet eens meer behoefde te openen. Want ook deze stond op een kier.

En nu hadden zij het ontdekt! De stapelplaats van den smokkelwaar!

Onder hetzelfde huis, hetwelk Kingsford een paar dagen te voren vruchteloos had doorzocht!

Daar stonden en lagen zij, de kisten en vaten met echte Schotsche Whisky, Fransche likeuren, Hollandsche Genever! Een fortuin was daar opgestapeld!

En de oogen van de agenten begonnen te schitteren — daar zat een geweldige belooning aan!

— Maar hoe komen wij uit dezen kelder? mompelde Kingsford voor zich heen, rondziende door de ruimte, die waarschijnlijk vroeger deel had uitgemaakt van een of andere bierbrouwerij, te oordeelen naar de stevige dikke pilaren, die het verwulf droegen.

De agent, die het briefje gebracht had, trad zonder een woord te zeggen op een van die pilaren toe, scheen even te zoeken — en toen klapte er plotseling een zeer smal deurtje in die kolom open, die slechts schijnbaar van steen was!

Men kon een smalle stalen ladder zien, die veel geleek op een brandladder, en waar langs de agenten, voorafgegaan door Kingsford, die geen tijd verloren liet gaan met het stellen van vragen, haastig naar boven klauterde.

Het ijzeren laddertje bleek toegang te verschaffen tot een zeer kleine ruimte, die nauwelijks vier mannen tegelijk kon bergen, en Kingsford zocht vruchteloos naar een uitweg, toen al weder dezelfde agent heel zacht zei:

— In den rechter bovenhoek op het einde van dien houten richel drukken! Maar neem nu Uw revolver in de hand — en geen woord meer, want ik weet niet wie hier naast is!

Kingsford wierp den man een zonderlingen, strakken blik toe, maar hij gehoorzaamde.

Met een nauwelijks hoorbaar geluid schoof onmiddellijk een deel van de wand terzijde — en Kingsford liet het licht van zijn lantaarn schijnen in een vertrek dat hij eveneens betreden had! Het was verlaten.

Het bleek hem, dat hij door een der houten paneelen, waarmede de wand bekleed was, dit vertrek was binnen getreden.

De agenten volgden zoo snel mogelijk, en even hield men krijgsraad, op fluisterenden toon, tot dat Kingsford eensklaps het hoofd ophief.

En luid gelach klonk daarboven.

Snel en op zachten toon gaf hij zijn bevelen. En het laatste bedrijf brak aan.....

Een minuut later drongen de agenten, nadat de heer in het groen, die bijna alles verraden had, juist bijtijds was overmeesterd en tot zwijgen gebracht, den salon binnen van Colleen Stevenson, en zoo vlug en krachtig traden zij op, dat de twaalf mannen, die daar dronken, rookten, schreeuwden en lachten, overmeesterd waren, voor zij nog aan verzet hadden kunnen denken. Slechts een hunner had den tijd om te schieten, en hij verwondde ook een der agenten maar een slag met een knuppel maakte een eind aan de grap.

Onder de arrestanten bevond zich ook Kapitein Marybound. Hij was bleeker dan een doode, en keek met oogen die van haat gloeiden naar Kingsford.

Hij kwam op hem toe en siste :

— Je zult het toch niet wagen, Kingsford, de hand op je chef te leggen ?

— Waarom niet — als die chef mij heeft willen vermoorden ? vroeg Kingsford rustig, hem strak aanziende.

— Bewijs het Kingsford — bewijs het ! zeide Marybound schor.

— Wees maar gerust — het zal bewezen worden ! hernam Kingsford koeltjes Even goed als het bewezen zal worden, dat gij deel hebt gehad aan deze onderneming, kapitein Marybound ! Weg met hen, en laat een paar arrestantenwagens voorkomen ! Op dat oogenblik trad Colleen, die even als anderen geboeid was, op Kingsford toe, en zeide met een stem die van woede en haat trilde :

— Moet ik mijn juweelen en mijn geld soms onbeschermd achter laten ?

— Ik zal je gelegenheid geven, om alles veilig weg te sluiten, Colleen-Stevenson ! zeide Kingsford afgemeten.

— Dat is me niet veilig genoeg ! Wie weet hoe lang jullie mij vasthouden !

— Waarschijnlijk heel lang ! antwoordde Kingsford droogjes.

— Dan wil ik het meenemen ! Versta je dat ? Ik wil het deponeren op het hoofdbureau ! Ik laat het niet hier achter.

— Zooals je wilt ! Een paar agenten zullen met je meegaan ! Haast je wat !

De vrouw verliet haastig het vertrek, en drie agenten gingen met haar mede.

De overigen begonnen de arrestanten weg te voeren, en naar de vestibule te drijven, waar men zou wachten op de arrestantenwagens, toen een luid geschreeuw boven zijn

hoofd Kingsford, die nog was achtergebleven, haastig deed opspringen en naar de deur snellen.

Hij holde de trap bij drie treden tegelijk op, en rukte de deur open, waarachter het geschreeuw klonk.

In het midden van de kamer stond Colleen Stevenson, half dol van woede, en schreeuwde en vloekte als een kadewerker, en op den grond lag op zijn rug, een van de agenten, en scheen met groote aandacht de geschilderde engeltjes van het plafond te bewonderen.

— Het was Raffles ! Jij vervloekte ezel, gilde Colleen ! Hij is er met mijn geld en met mijn juweelen van door ! Door het raam !

Kingsford stormde op het raam toe, en trok het gordijn terzijde.

Hij stond op een balcon, en keek naar beneden. Het balcon zag uit op den binnentuin, maar hoe hij ook staarde in de duisternis, hij kon volstrekt niets onderscheiden.

Maar hij hoorde een vroolijken stem op verren afstand, die duidelijk verneembaar de woorden zei :

— Dat is mijn belooning, luitenant Kingsford U ziet wel, dat ik altijd woord houd !

Kingsford slaakte een vloek — maar dat bracht hem natuurlijk weinig verder.

Hij begreep nu pas, dat de drie agenten, die hem zoogenaamd door het hoofdbureau gezonden waren, identiek waren met Raffles en twee van zijn helpers.

Natuurlijk had Raffles reeds van tevoren een onderzoek ingesteld, ontdekt dat het huis vol dranksmokkelaars zat, en toen kalm de hulp ingeroepen van Kingsford en zijn mannen !

Hij had handig van de gelegenheid gebruik gemaakt, om veilig binnenshuis te komen, en zich van de juweelen van Colleen meester te maken !

In het wilde weg, en meer om zijn hart lucht te geven, schoot hij een paar malen zijn revolver af, maar een luide lach bewees hem maar al te duidelijk, dat hij zich die moeite had kunnen besparen.

Het geluid van een deur, die gesloten wordt klonk, dadelijk gevolgd door het grommen van een sterken motor.

De vogel was hem ontsnapt !

En in zijn diepste binnenste was Kingsford er verheugd om !

O'Mara kwam den volgenden dag al op een zeer geheimzinnige wijze boven water.

Hij kwam heel rustig maar zeer bleek het Hoofdbureau van de wijk binnen stappen, en

begaf zich nagestaard door de agenten in de wachtkamer regelrecht naar de kamer van Kingsford, aan wien hij alles opbiechtte.

Hij sprak als een schooljongen, die een lesje opzegt met eentonige stem, zonder iets over te slaan, en zonder zich in de rede te laten vallen.

Hij lette niet eens op de vragen, maar sprak door als een spreekmachine.

Het geheele complot werd onthuld, en zoodra dit bekend werd vielen alle anderen door den mand, en de toestand van Marybound was niet langer houdbaar.

En acht dagen later was een van die groote schandaalprocessen aan den gang, die te New York schering en inslag zijn.

Toen deed zich het wonderlijke voor, dat O'Mara alles trachtte te herroepen! Hij schreeuwde dat men hem gedwongen had,

dat hij niet wist wat hij gezegd had, dat hij onder hypnose had gestaan, maar het was te laat! De bewijzen waren overstelpend, en O'Mara ging voor tien jaren de gevangenis in.

Colleen kreeg er vijf voor haar rekening — maar Marybound, die tot vijftien jaren veroordeeld was, omdat men hem moord ten laste had gelegd, wist zich aan den aardschen rechter te onttrekken.

Een zijner vrienden wist hem een revolver in handen te spelen — en hij maakte er het eenige gebruik van, dat voor een lafaard in zijn omstandigheden denkbaar was.

Wat O'Mara tenslotte aangaat — toen hij zeide, dat hij gehypnotiseerd was, had hij volkomen gelijk.

En de naam van den hypnotiseur was: John Raffles.

De volgende aflevering bevat :

De Misdaad in den Trein

Dezer dagen verschijnt:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken . . . we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe . . . zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885